

■ 20 Kasım
2015 Cuma
■ Sayı: 8
■ 3 TL

HAFTALIK
SİYASİ DERGİ

BOYUN EĞME

Asgari ücret tartışması: 'İnsani kapitalizm' mi?

AKP iktidarının artış vaadi, sadece seçmene yatırım ya da bir tür popülist söyleme sığmayacak kadar kapsamlı bir amaca hizmet etmeyi amaçlıyor olabilir. Sermaye sınıfının iç dengelerine dönük bir müdahale hedefi daha belirgin olarak okunabilir.

PARİS'İN FAİLLERİ ANTALYA'DAYDI

EMPERYALİZM VE GERİCİLİK BİRBİRİNİ BESLİYOR | PARİS KATİLLERİNİN KISA MACERASI | BOYUN
EĞMEYEN KADINLAR | ÖRGÜTLENME ZAMANI | 'BİZE SAVAŞ GEREK' | G-20 VE SURİYE NOTLARI

G-20'DE BİZİM DOSTUMUZ YOK

Antalya'da toplanan G-20 zirvesinde emekçiler ve ezilen halklar temsil edilmedi. Bu zirvenin ve benzer toplantıların amacı bir cümleyle özetlenebilir; bu düzeni sürdürmek.

Patronların egemenliğindeki bu düzeni her ne koşulda olursa olsun sürdürmek. Dünyanın en gelişmiş ülkeleri olduğu iddia edilen ülkelerin liderleri bu amaçla bir araya geldi.

Dünya sistemi Sovyetler Birliği'nin çözülüşünden bu yana tek taraflı bir şekilde işliyor. Bu sistemin dışında kalan tekil örneklerin dünya sistemini etkileyecek, bu sisteme müdahale edecek güçleri henüz yok.

Sovyetler Birliği'nin varlığında oldukça geniş bir coğrafyada hüküm süren sosyalizm, dost ve müttefikleri aracılığıyla, dünya sistemi içinde çok etkili bir güçtü. Sosyalizmin varlığında, sosyalizmin temsil edildiği uluslararası toplantılarda, emekçilerin cephesinden söz edilebilirdi. Hem ideolojik hattı, hem de askeri ve iktisadi olanakları nedeniyle, sosyalist cephe, tüm dünyada işçileri ve ezilen halkları uluslararası düzeyde temsil edebiliyordu, onların seslerini duyurabiliyordu.

Antalya'da bu ses yoktur.

Antalya'da duyulan yalnızca emperyalistlerin, patronlar adına konuşanların sesleridir.

Bu dünyada ne kadar kötülük varsa sorumluları onlardır. Sömürüden, yoksulluktan ve eşitsizlikten faydalanan onlardır. Bugün nerede kan dökülüyorsa, insanlar işkence ve baskı görüyor ya da öldürülüyorsa katilleri ve vahşetin faillerini aramak için fazladan çabaya gerek yoktur, Antalya'daki toplantıya katılanlara bakılması yeterlidir.

Zirvede ele alınan konuların tamamında bakış açısı aynıdır. Tek taraflıdır. Hep patronların ve emperyalist güçlerin görüşleri dillendirilmiştir.

Yoksulluk ve eşitsizlik, yoksulluk ve eşitsizliği gidermek için değil, bunların varlığında ve bunlara rağmen bu düzeni sürdürmenin yolunu bulmak için ele alınmıştır.

Paris katliamı ve IŞİD konusundaki tartışmalar tam bir utanmazlık ve ikiyüzlülük örneğidir. IŞİD ve benzerlerini yaratan gericiliğin mimarları, bu çetelere para, silah ve her türlü lojistik desteği sağlayanlar ve dolayısıyla bu ve benzer katliamların sorumlusu olarak görülmesi gereken ülkeler, sanki hiçbir sorumlulukları yokmuş gibi bu teröre karşı alınacak önlemleri tartışmıştır.

Dünyanın nasıl yönetileceği, bu düzenin nasıl sürdürüleceği konusunda bu ülkeler ve liderler arasında görüş ayrılıkları olabilir. Ama bu ayrılıklar da yine bu sistemin nasıl devam etmesi gerektiğine dairdir. Yoksa sistemin dışında başka bir düzen inşa etmekle ilgili değil...

G-20'de oluşan tablonun istisnası yoktur. Bu tabloda düzen dışı bir ses çıkmaz. Rusya lideri Putin'in "G-20 içinde IŞİD'i destekleyen ülkeler var" tespiti doğrudur. Ama bu tespit emekçiler adına değil başka bir emperyalist güç tarafından, aynı sistem içinde kendi hareket alanını genişletmek için yapılmaktadır. Putin, emekçiler veya ezilen halklar adına değil, Rus tekelleri için konuşmaktadır.

Sistem içindeki gerçekliğinden hiç şüphe duyulmayacak çatlak ve çekişmeleri değerlendirmek için de işçi sınıfının bu gündeme tüm dünyada kendi adına, kendi örgütlü gücüyle müdahale etmesi şarttır. İşçi sınıfının başkalarının onun adına konuşmasına izin vermemesi de mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır.

Emekçilerin sesinin duyulmasının tek yolu kendilerinin konuşmasıdır.

Emekçiler yalnızca kendi örgütleri ve partileri tarafından temsil edilebilirler.

 KOMÜNİST PARTİ

Gün sonunda kazanan emperyalizm ve gericilik

PARİS SALDIRILARININ ARDINDAN BİR KERE DAHA GÖRÜLDÜ Kİ, EMPERYALİZM VE GERİCİLİK HEM BİRBİRİNDEN BESLENİYOR, HEM DE BİRBİRLERİNE OYUN ALANI AÇIYOR. ABD'NİN KURDUĞU "İŞİD KARŞITI KOALİSYONUN" İŞİD'İ BİTİRMEK GİBİ BİR NİYETİ OLMADIĞI, ORTADOĞU'DAKİ KENDİ VARLIĞININ MEŞRUIYETİNİ İŞİD VE BENZERLERİNDEN ALDIĞI AŞIKÂR.

Paris saldırılarının ardından ilk akla gelen sorulardan biri Fransa'nın ne yapacağı oldu. Fransa'nın karşılık olarak Suriye'ye müdahaleyi artırması ve ülkedeki İslamcı unsurlara karşı sert önlemler alması akla ilk gelenlerdi. Nitekim gerçekten de böyle oldu! Fransız uçakları İŞİD'in "başkenti" Rakka'yı bombalarken, Fransa içerisinde yapılan yüzün üzerinde baskında onlarca kişi tutuklandı. Basılan evlerden roketatar bile çıktı. Öte yandan, Mısır'da İslamcı örgütlerle çatışmaların sürdüğü Sina üzerindeyken düşen Rusya'ya ait uçağın, bombayla düşürülmesinin kesinleşmesinden sonra açıklama yapan Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin, "sınır tanımadan", "dünyanın neresinde olursa olsun" saldırganları bulup "cezalandıracağız" söyledi. Bölgedeki İslamcı örgütlerden gelen açıklamalardaysa, saldırıların Batı'nın yaptıklarına "cevap" niteliğinde olduğu söylendi. Paris saldırılarının ardından bir kere daha görüldü ki, emperyalizm ve gericilik hem birbirinden besleniyor, hem de birbirlerine oyun alanı açıyor.

Ortadoğu kendiliğinden "istikrarsız" bir yermiş gibi gösterilmeye çalışılsa da Afganistan, Irak, Suriye, Libya ve Yemen deneyimleri bunun tersine işaret ediyor. Bu ülkelerin tümünde emperyalist müdahalelerin yaşandığı ve bu müdahalelerin yarattığı hasardan İslamcı örgütlerin faydalandığı görülüyor. Afganistan'da Sovyetler'e karşı İslamcı yapılanmaları destekleyen ABD'nin

EMPERYALİST MÜDAHALELERİN DOĞALLIĞI O KADAR KANIKSANIYOR Kİ, "SOL" SİYASET İÇERİSİNDEN İSİMLER BİLE BÖLGEDEKİ GERİCİLİĞİN NASIL ORTAYA ÇIKTIĞINI UNUTUP, NATO'YU İSLAMCI ÖRGÜTLERİ BİTİRMEK İÇİN MÜDAHALEYE ÇAĞIRABİLİYOR.

Afganistan işgaliyle bu grupların ülke içerisindeki "meşruiyetlerini" artırdığı ve halkın gözünde bu yapılanmaları "direniş" örgütü haline getirdiği görülüyor. Benzer bir şekilde Irak işgaline de karşı çıkan İslamcı örgütler, işgal sonrasında da Irak ordusunun fiilen ortadan kalkmasından faydalanıyor. Suriye'de ve Libya'daysa Beşar Esad ve Muammer Kaddafi'yi indirmek için ülkedeki İslamcı gruplar güçlendiriliyor. Yemen'de de Husi hareketini yenilgiye uğratmak için Suudi Arabistan önderliğindeki koalisyon, Arap yarımadasındaki El Kaide ile birlikte çalışıyor. Günün sonunda emperyalist müdahaleler, kendilerini "gerekli" kılar hale geliyor. İŞİD'in ve diğer İslamcı örgütlerin büyümesi için alan açan emperyalist ülkelerin bölgedeki saldırıları doğal bir "cevap" halini alıyor.

Emperyalist müdahalelerin doğallığı o kadar kanıksanıyor ki, "sol" siyaset içerisinden isimler bile bölgedeki gericiliğin nasıl ortaya çıktığını unutup, NATO'yu İslamcı örgütleri bitirmek için müdahaleye çağırabiliyor. "Öncelik" belirleyerek mücadele seçenler, İŞİD ve El Kaide ile mücadele etmek için ABD ve Avrupa Birliği ile omuz omuza durabiliyor. Üstelik savaştıkları grupların silahlarının ABD'den,

militanlarınmsa Avrupa Birliği ülkelerinden gelmesine rağmen. Emperyalizm ve gericilik birbirini besleyerek genişlerken, Suriye üzerine yapılan Viyana görüşmelerinden çıkan karar, Suriye'de kimin "terörist" olduğunu belirleme görevini Suriye'deki grupları silahlendirdiği ve eğittiği bilinen Ürdün'e bırakmak oluyor. G-20 zirvesinde konuşan Putin ise, İŞİD'in 40 ülkeden finansal destek aldığını, bu ülkeler arasında G-20 ülkeleri de bulunduğunu açıkça belirtiyor.

ABD'nin kurduğu "İŞİD karşıtı koalisyonun" İŞİD'i bitirmek gibi bir niyeti olmadığı, Ortadoğu'daki kendi varlığının meşruiyetini İŞİD ve benzerlerinden aldığı aşikâr. Bir yılı aşkın süredir Suriye'yi bombalayan ABD önderliğindeki koalisyonun, İŞİD'in en önemli para kaynaklarından petrol ticaretini durdurmamış olması, petrol kamyonlarını ilk kez Paris saldırılarının ardından vurması da bunu kanıtıyor. Fransa'nın "radikal İslamcı" imamları sınır dışı etmesi ve Fransa vatandaşı İslamcı örgüt üyelerini ülke dışına çıkartmak için yasa hazırlamak istemesi de, gericiliğin ülke içerisinde istenmediğini, ancak emperyalizm için ülke dışarısında oyun alanı açan "faydalı" bir araç olduğunu gösteriyor. Yükselen aşırı sağ ve emperyalist baskı ise hem batıda hem de doğuda gericiliğin önünü açıyor.

■ Tulga Buğra Işık

G-20 ve Suriye notları

PARİS SALDIRISININ ARDINDAN TOPLANAN G-20 ZİRVESİNDE YAPILAN AÇIKLAMALAR, SURİYE'DE "ABD-RUSYA PLANI" NİN BİR AŞAMA DAHA KAYDETTİĞİNİ, İŞİD'E YÖNELİK YAPTIRIMLARIN BİR UCUNUN İSE ANKARA'YA DEĞEBİLECEĞİNİ GÖSTERİYOR.

Suriye savaşının ikili görüşmelerin önemli bir başlığını oluşturduğu G-20 zirvesinde, ABD ve Rusya, konularını bir kez daha teyit eden açıklamalar yaptı. ABD Başkanı Obama Türkiye'nin ısrarlı taleplerine rağmen uçuşa yasak bölgenin gündemde olmadığını tekrar vurgularken, Rusya Devlet Başkanı Putin İŞİD'i destekleyen ülkelerin G-20 içinde de olduğunu açıklayarak Türkiye ve Suudi Arabistan'ı hedef aldı. G-20 zirvesi sürerken ABD'deki bir toplantıda konuşan CIA Direktörü John Brennan'ın, ABD ile Rusya'nın terörle mücadele amacıyla istihbarat paylaşımını artırması gerektiğini belirtmesi, Fransız Cumhurbaşkanı Hollande'ın Fransız parlamentosunda "Düşmanımız Esad değil, İŞİD" demesi önemliydi.

'DAHA FAZLA DEVLET KATILMALI'

Obama, İŞİD'le mücadele kapsamında güvenli veya uçuşa yasak bölge ilan etmenin saha operasyonu gerektireceğini, bunun da "verimli" olmadığını düşündüklerini ifade etti. Kara operasyonu düzenlemeyi düşünmemekle birlikte İŞİD'e karşı askeri ve diplomatik bir stratejiye sahip olduklarını söyleyen Obama, bu stratejinin İŞİD'e hava saldırılarıyla baskı yapmayı, "Suriyeli, Iraklı ve Kürt güçleri" desteklemeyi ve eğitim vermeyi, İŞİD'in finansmanını kesmeyi, diplomatik anlamda ise Suriye ve İran'ı Suriye içinde ılımlı bir muhalefetin olduğuna ve geçiş sürecini yönetebileceklerine ikna etmeyi kapsadığını açıkladı. "İŞİD'i yok ediyoruz" diye konuşan Obama, İŞİD'in Suriye ve Irak'ta daha sınırlı bir alana çekildiğini, bu sürecin devam etmesi için operasyonlara daha fazla devletin katılması gerektiğini ifade etti.

İŞİD ADINA PETROL TİCARETİNİN YÜRÜTÜCÜLERİ ARASINDA ERDOĞAN'IN OĞLU BİLAL ERDOĞAN'IN ORTAĞI OLDUĞU BMZ GROUP ŞİRKETİNİN DE OLDUĞU SÖYLENİYOR. TÜRKİYE'NİN BU ANLAMDA BİR BASKI GÖRECEĞİ ANLAŞILIYOR.

Obama'nın açıklamaları hem tampon (güvenli) bölge isteyen hem de PYD'ye yardım edilmemesi gerektiğini savunan Türkiye'nin istediklerinin çok uzağında.

TÜRKİYE BASKI GÖREBİLİR

Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin ise, toplantının kapanışında İŞİD'i destekleyen ülkeler konusunda bir konuşma yaptı ve "İŞİD, 40 ülkeden finansal destek alıyor, bu ülkeler arasında G-20 üyeleri de var" dedi. Putin'in Suudi Arabistan ve Türkiye'yi kastettiği biliniyor.

Putin, G-20 ülkeleri liderlerine, İŞİD'in finansman kanallarına ilişkin bilgiler verdiğini açıkladı ve "Meslektaşlarıma, teröristlerin yasadışı petrol ticaretinin boyutlarını ortaya koyan, uzaydan ve uçakla çekilen fotoğrafları gösterdim. Petrol yüklü konvoyların uzunluğu onlarca kilometreyi buluyor" diye konuştu. Bilindiği gibi, İŞİD adına petrol ticaretinin yürütücüleri arasında Erdoğan'ın oğlu Bilal Erdoğan'ın ortağı olduğu BMZ Group şirketinin de olduğu söyleniyor. Obama da "İŞİD'in finansmanını kesmek" diyerek bu noktayı tarif ediyor. Türkiye'nin bu anlamda bir baskı göreceği anlaşılıyor.

İŞİD Mİ ESAD MI?

Paris'teki katliamın ardından İŞİD'e karşı uluslararası koalisyon konsolide olmuş görünüyor. Paris'teki İŞİD saldırısı nedeniyle G-20'ye katılmaktan vazgeçen Fransa Cumhurbaşkanı François Hollande G-20 görüşmelerinin sürdüğü sırada Fransız parlamentosunda düzenlenen özel oturumda konuştu. Daha önce Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'ı devirecek bir uluslararası müdahalenin yapılmamasının hata olduğunu söyleyen Hollande bu sefer "Düşmanımız Esad değil, İŞİD" diyerek örgüte yönelik

operasyonlara hız vereceklerini duyurdu.

Türkiye ise aynı kıvraklığı henüz yakalayabilmiş görünmüyor. Oysa uçuşa yasak bölge, PYD'nin terörist muamelesi görmesi ve Esad'ın bir an önce gitmesi dahil tüm talepleri yine boşa düşmüş durumda. Ancak yine de aynı şeyleri tekrar etmeye devam ediyor.

Erdoğan'ın Paris'teki katliamın hemen ardından tuhaf karşılanacak bir hızla "Uluslararası toplum olarak terörizme karşı bir mutabakatın olması gerektiğini hep ifade ettik. Artık terörizmle mücadele konusunda sözün bittiği yerde olduğumuzu hatırlatmak istiyorum" diyerek konuşması ve PYD'yi işaret etmesi çığ fırsatçılığa bir örnek. Erdoğan, benzer mesajlarını zirve boyunca sürdürdü. Dışişleri Bakanı Feridun Sinirlioğlu ise G-20'de gazetecilere bilgi verirken Viyana'daki toplantı sonuçlarını kendince yorumlayarak "bir ay sonra gidilecek seçimlere Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'ın katılması gibi bir seçeneği kabul etmeyeceklerini" söyledi. "Rusya ile Esad konusunda mutabakata varıldı mı, Esad'ın seçime girmemesine Rusya onay verdi mi?" sorusuna Sinirlioğlu "Direnc yok" yanıtını verirken "Rusya, Esad'ın gitmesine tamam mı dedi?" sorusuna ise "Ben öyle bir şey demedim, direnc yok dedim" yanıtı verdi.

Sinirlioğlu Türkiye'nin Suriye'ye operasyonu konusunda esnek konuştu ve "Türkiye'nin kara kuvvetleriyle Suriye'ye girmesi gibi bir opsiyon şu anda öngörülüyor. Böyle bir şey yok. İŞİD'e karşı bizim birtakım güvenlik tedbirlerimiz var, operasyon da olabilir. Ama bunun niteliği konusunda şu anda bilgi veremem. Ama Türkiye'nin kara kuvvetleriyle Suriye'ye girmesi gibi niyeti olmadığını, şu anda buna ihtiyaç duyulmadığını söyleyebilirim" dedi.

'Bize savaş gerek'

KAPİTALİST YÖNETİMLER KRİZE GİRDİKÇE, ŞİDDETLE MESAFİYİ DAHA DA AZALTIYOR. SAVAŞ KOŞULLARINDA YÖNETİM, KAPİTALİZM İÇİN DAHA İMKÂNLI OLUYOR. FRANSA İÇİN DE BU BÖYLE, TÜRKİYE İÇİN DE. SURİYE'DEKİ TIKANMAYI AŞMAK İÇİN "SAVAŞACAK ELEMAN" ARANDIĞINDA SIKIŞAN YÖNETİMLER ÖNE ÇIKIYOR.

30 Ekim'de Viyana'da yapılan toplantıdan Suriye'nin geleceğine ilişkin bir "uzlaşma" çıkmaması, diplomatik tikanmalarda başvurulan "kılıç atma" hamlelerini beraberinde getirdi. Rusya uçağının düşüşü, Lübnan ve Paris saldırıları bu tikanmayı aşmaya yönelik kuvvet uygulama hamleleriydi.

Tam olarak hangi düzeneğin nasıl işlediği konusunda mutlak bilgilere sahip olamıyoruz. Diplomasi ve siyasette sürekli değişen dengeler ve biriken çelişkiler ittifak ve düşmanlık sistemlerini de hareketli hale getiriyor.

Paris saldırılarının sonucunda ortaya çıkan yeni söylem ve adımların bizi ulaştırdığı noktaysa Suriye ile ilgili olarak Viyana toplantısında yaşanan tikanmaya yönelik bir hamle ihtiyacının kesinlik kazanmış olmasıdır.

İtalya, Fransa, Almanya, İngiltere, ABD, Rusya, Çin, İran, Irak, Ürdün, Lübnan, Umman, Katar, Mısır, Suudi Arabistan, Türkiye, Birleşik Arap Emirlikleri ve BM ile AB'nin taraflar olarak katıldığı Viyana toplantısında kimi konularda uzlaşmaya varılmakla birlikte, Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'ın iktidarda kalışı/süresi konusunda bir netlik sağlanamadı. Hatta bu konuda ABD-AB-Türkiye vs. eksenine Rusya-İran vs. eksenini arasında ciddi bir itişme yaşandı.

BİTMİYEN KAVGA: ESADLI MI ESADSIZ MI?

Tartışmanın Esad'ın "tam olarak ne zaman" gideceğine daraldığını söyleyebiliyoruz, ki bu uzun süredir üzerinde anlaşmaya varılmış olan bir konuydu. Fakat toplantının yapıldığı an itibarıyla, "Esad versus Erdoğan" değişiminin Türkiye'nin uzatmalı iç belirsizliklerinin yeni bir evreye girdiği bir dönemde bir kez daha bu zamanlama

konusunu önemli hale getirdiği anlaşılıyor.

Hem Türkiye'nin son seçimlerden sonraki rotası, hem de bölgesel yönelimleri bir rotaya sokma ihtiyacı Esad'ın "hemen" çekilmesini gerektirirken, Viyana toplantısının yapılmasının zeminini oluşturan Rusya, İran ve Suriye'nin elindeki kartlar böyle bir gerekliliği tanımlıyordu.

DÜĞÜMÜ BU NOKTADA TARİF EDEBİLİYORUZ.

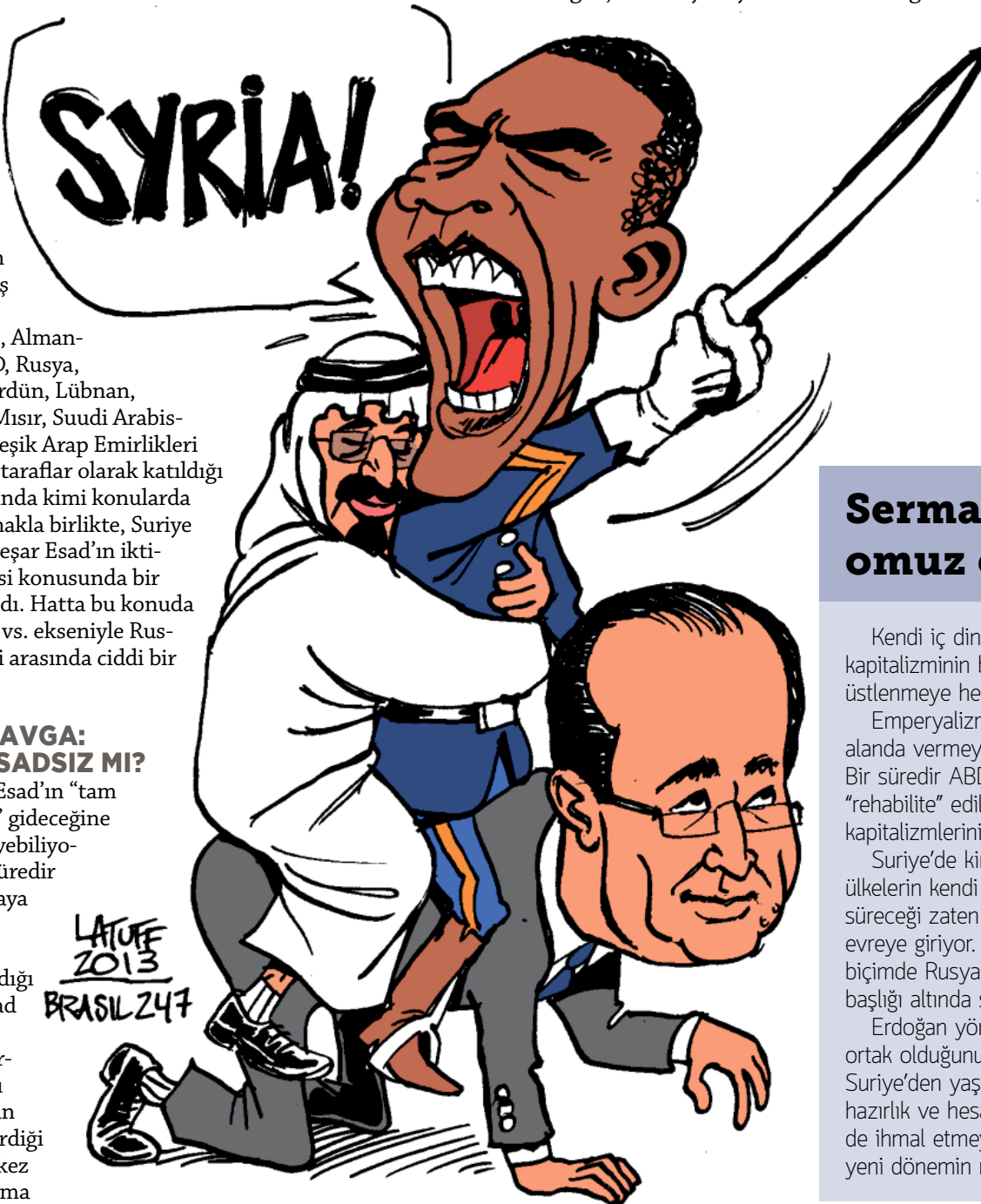
İşin Fransa ayağında, seçime yaklaşan ülkenin kendi iç dinamiklerini ve AB içi roller ile Almanya ve Rusya gibi aktörlerin konumlanışlarını dikkate almak gerekiyor.

Belirginleşen yönelimiyse, sonrasındaki gelişmeleri ayıklayarak tarif etmek gereki-

Paris saldırılarının ardından Fransa, "savaş ilanı"nı geciktirmede ve donanmanın cüsseli nükleerli savaş gemisi Charles de Gaulle'ü Basra Körfezi'ne yollayacağını açıkladı. Suriye coğrafyasında dönen muharebe alanına bu defa daha kararlı bir aktör olarak gireceğini ilan etmiş oldu. ABD'nin Rusya'yı dengelemekte yaşadığı zorlukları hafifletmesi beklenecek bu adım önemli ve fakat yetersiz kaldığında buraya Libya'daki operasyon sırasında NATO çatısı altında "birlikte iyi iş çıkarttığı" bir aktörün daha eklenmesi gerekecek: Türkiye. (Bu Türkiye'nin geçen Haziran'daki seçimden bu yana giderek daha fazla belirginleşen "Erdoğanlı Türkiye" olduğunu hatırlatalım)

Obama'nın Paris katliamının ardından yaptığı "artık yeter" vurgularını bu tablonun tamamlayıcısı olarak görebiliriz. ABD'nin son dönem temel sıkıntısı, Rusya ile giriştiği aşk-nefret/yarar-zarar ilişkisindeki dalgalanmaları yönetmede yaşadığı zorluklar. Ve kendisinin doğrudan devreye giremediği bir tabloda Rusya'yı dengeleyecek bir kuvvetin Suriye'de sahada olması önem taşıyor. Özetle Esad düğümü için, Fransa ve Erdoğanlı Türkiye'nin ABD'nin onayıyla ve sınırlarını çizdiği çerçevede bir kez daha sahaya sürüldüğünü söyleyebiliriz.

■ Gamze Erbil

Sermaye ve siyasetçisi omuz omuza

Kendi iç dinamiklerinin bir yöne "ilerletemediği" Türkiye kapitalizminin bir kez daha bölgesel savaşta bir rol üstlenmeye heves ettiğini saptayabiliriz.

Emperyalizm, güç ve kâr kavgasını kendisine en yakışan alanda vermeye davet ediyor bileşenlerini: Savaş alanı. Bir süredir ABD tarafından tokatlanana ama NATO içinde "rehabilit" edilerek tekrar sahaya sürülen Türkiye ve Fransa kapitalizmlerinin yönetimleri de bu çağrıya koşuyor.

Suriye'de kimin kiminle savaştığı bilinmeyen, savaşan ülkelerin kendi coğrafyalarında da oluk oluk kan dökülerek süreceği zaten kabullenilen bir "milyenyum savaşı" yeni bir evreye giriyor. Suriye coğrafyasında, Ukrayna'dan farklı bir biçimde Rusya'nın NATO ile bu defa "terörle mücadele" başlığı altında sürdüreceği bilek güreşi gündemde.

Erdoğan yönetiminin bu konudaki hevesine içeride kimlerin ortak olduğunun ipuçlarını G-20 toplantısında gördük. Suriye'den yaşanan/yaşanacak mülteci akınına ilişkin yapılan hazırlık ve hesapları da buna eklediğimizde, "kendi işçilerini de ihmal etmeyen patronlarla" banşık bir savaş hükümeti, yeni dönemin mücadele hedefi olarak belirginleşiyor.

Paris katillerinin kısa

BELÇİKA POLİSİNİN, ORTADOĞU'YA SAVAŞA GİDEN GENÇLERİN TELEFON KAYITLARINDAN VE SAVAŞTAN DÖNEN CİHAÇILARIN SORGUSUNDAN ELDE ETTİĞİ BİNLERCE SAYFALIK DOKÜMAN, ORTADA BİR DEVLET "TEZGÂHI" OLDUĞUNU DA GÖSTERİYOR. BU BELGELERE GÖRE, İŞİD SURIYE'DEKİ VARLIĞINI İLAN ETMEDEN ÖNCE DAHİ, AVRUPA'DAN SURIYE'YE GİDEN CİHAÇILAR, BİR İSLAM HALİFELİĞİ KURMA AMACIYLA HAREKET EDİYORLARDI.

Irak-Şam İslam Devleti'nin (İŞİD) üstlendiği ve 129 kişinin hayatını kaybettiği Paris Katliamı'nın ardından, gözler doğal olarak failerin kimliğine, uyruğuna ve kökenine çevrildi. Kısa bir Yunanistan gezintisi ve Suriye pasaportu egzersizlerinin ardından, nihayetinde katliamı planlayan şebekenin, bizzat Avrupa'nın içinden olduğu keşfedildi.

Belki de en şaşırtıcı olanı, katliamın arkasındaki "beyin" olarak görünen İŞİD'inin Belçika bağlantısıydı. İddiaya göre 129 kişinin katlini planlayan Abdülhamid Abbud, Brüksel'in Molenbeek mahallesindeydi. Belçika medyası, 27 yaşındaki Abbud'un geçen Ocak ayında Belçika polisi tarafından engellenen çok sayıda saldırı girişiminin de mimarı olduğunu yazdı. O zamanlar, Verviers'teki İslamcı hücrelere baskın için operasyona giden Belçika polisi, ateş açan iki kişiyi öldürmüştü. Savcılara göre, bu hücreler büyük çaplı saldırı düzenleme hazırlığındaydı.

Belçika'daki İŞİD-El Kaide hücreleri, dünyanın her yerine yayılmış küresel cihat ağının alelade bir parçası olarak görülebilir. Oysa işin aslı biraz daha farklı.

İSLAM DEVLETİ'NDEN ÖNCEKİ İSLAM DEVLETİ

2012 yılında, Halep civarında iki kardeş iki paralel örgüt kurdu. Bunlardan büyük olanının, Firas el-Ebsi'nin kurduğu "Meclis'üş Şura Devlet'ül İslam" (daha sonra adını Mücahid Şura Meclisi olarak değiştirdi), 2012 yılının 19 Temmuz'unda, Hatay Reyhanlı'nın karşısındaki Bab el-Hava sınır kapısını ele geçirdi.

Küçük kardeş Amr ise, Humus ve civarında faaliyet gösteren Ketibe Usud el-Sunne (Sünne'nin Aslanları Tugayı) isimli çeteyi oluşturdu. Ketibe Sünne'nin Şubat 2012 tarihli kuruluş videosunda, başlıkta "ÖSO" yazmasına rağmen, açıklamanın yapıldığı masanın önünde açıkça İŞİD'in bugün kullandığı bayrak yer alıyordu. Amr, 2007 yılında, 18 yaşındayken, Irak İslam Devleti ile ilişkili olduğu gerekçesiyle tutuklanmış ve ünlü Sednaya hapisanesine gönderilmişti. Amr, birçok başka cihatçı gibi, Beşar Esad'ın Suriye'de gösteriler başladıktan hemen sonra çıkarttığı af kapsamında serbest kaldı.

2012 yılının Ağustos ayında Faruk Tugayı ile girilen çatışmada öldürülen Firas'ın, 2000-2001 yıllarında Afganistan'a giderek Ebu Musab el-Zerkavi ile görüştüğü öne sürülüyordu. Zerkavi, Irak İslam Devleti'nin mucidi ve katı tekkirciliği El Kaide şebekesi

içerisinde daha görünür hale getiren ünlü şeyhti.

Abisinin ölümünün ardından, eski bağlantıları vesilesiyle Ebubekir el-Bağdadi ile temas kuran ve Mücahid Şura Meclisi'nin başına geçen Amr ve örgütü, ÖSO ile yan yana savaşırken görülüyordu. Örneğin, Atarib yakınlarındaki Suriye ordusuna ait 46. Üs civarındaki çatışmalar buna örnekti. Ekim ayına gelindiğinde, Mücahid Meclisi Kefr Hamra'daki bir villaya ve ona çok yakın bir konağa taşınıyordu. Yine, ÖSO'nun izniyle...

El-Ebsi grubu, gazetecileri kaçırıyor, 2012 yazında ÖSO ile çatışıyor, henüz ortada olmamasına rağmen İŞİD-Nusra

ayrışmasını önceden gösteren bir şekilde Nusra ile sürtüşüyordu. Ancak konumuz açısından en önemlisi, Mücahid Şura Meclisi Batı'daki "mücahitleri" Suriye'ye getiren ilk örgüt haline geliyordu. Öyle ki, ve ne tesadüf ki, Ebsi'nin grubuna "Belçika Tugayı" denmeye başladı. İŞİD'in ünlü "Savaşın Alevleri" isimli videosunu hazırlayan kişi, Ebsi'nin Suriye'ye getirdiği Antwerp'li bir İŞİD mensubuydu, örneğin.

Bir iddiaya göre, Ebsi'nin örgütü 2012 bitmeden en az 40 Belçikalı, Hollandalı, Britanyalı ve Fransız'ı Suriye'de savaşmaya getirmişti. Örneğin Ekim ayında, Belçikalı Abdülmecid Garmayui ekibe katılmıştı. Eski bir Belçikalı "mücahid" şöyle diyor-

macerası

du: El-Ebsi bize her şeyi sağlıyordu: Tıbbi yardım, silah, dini dersler...

Ebsi'nin Bağdadi'nin "gölge çekirdeği" olarak Nusra Cephesi'nin içinde faaliyet yürüttüğü iddia ediliyordu. O kadar ki, IŞİD-Nusra ayrışması baş gösterdiğinde, Suriye'deki ünlü Çeçen Kaide'ci Ömer Şişani'yi, Bağdadi'ye biat etmeye Amr'ın ikna ettiği ileri sürülüyordu.

Bir başka iddia da, Bağdadi'nin IŞİD'i kurup Nusra'yı ortadan kaldırdığını ilan etmeden önce Suriye'de görüştüğü ilk kişi Amr el-Ebsi idi. Bağdadi, bu grubun Nusra'nın içerisinde erimesine bilerek izin vermemişti; onu Nusra'ya karşı bir koz, bir tür "B planı" olarak cebinde tutuyordu.

**IŞİD'İN TEKFİRCİ
İDEOLOJİSİNİN
EN BÜYÜK İKİ
İLHAM KAYNAĞI
SUUDİ ARABİSTAN
VE KATAR,
FRANSA'NIN
KÖRFEZ'DEKİ
EN BÜYÜK
MÜTTEFİKLERİ
ARASINDA YER
ALİYOR.**

Fransa'nın ilişkileri tamamen duygusal

Paris'teki katliamın ardından Fransız siyaset yapımcıları, hemen ulusal birlik ve terörle mücadele perdesini açma çağrısı yaptılar. Haklı olarak, Cumhurbaşkanı François Hollande ve selefi Nicolas Sarkozy'nin Suriye'de cihadi nasıl körüklediklerine ilişkin bir fasıl da açıldı.

Geçen mayıs ayında yayımlanan bir kitap, Hollande'ın AB silah ambargosuna rağmen Suriye'deki "muhaliflere" silah yolladığını ortaya çıkartmıştı. Ancak daha önce de, örneğin 2012 yılındaki bir Guardian haberinde, Fransa'nın Suriye'deki "muhaliflerin" en büyük destekçisi olduğuna ve özellikle Halep bölgesindeki gruplara mali yardımda bulunduğu ilişkin bilgiler yer alıyordu.

2014'ün Ağustos ayında yer alan bir haberde, Hollande bu sefer doğrudan, "muhaliflere" silah gönderdiklerini kabul ediyordu.

Yalnızca bu kadarla da sınırlı değil. IŞİD'in tekfirci ideolojisinin en büyük iki ilham kaynağı Suudi Arabistan ve Katar, Fransa'nın Körfez'deki en büyük müttetikleri arasında yer alıyor. Bu sene, Katar ve Suudi Arabistan, Fransa ile, sırasıyla 7 milyon dolarlık Rafale savaş uçağı ve 12 milyar dolarlık anlaşma yaptılar. Yine Fransız yapımı olan ve Körfez ülkelerinin envanterinde bolca bulunan MILAN anti-tank füzeleri, özellikle güney cephesindeki "muhaliflerin" elinde sık sık görülüyordu.

Uzun lafın kısıası, IŞİD küresel El Kaide şebekesinden aforoz edildiğinde, Halep ve civarında faaliyet yürüten iki güçlü kola sahipti: 1) Ömer Şişani'nin Çeçen savaşçıları; 2) El-Ebsi'nin Avrupa'dan getirdiği cihatçılar. Mücahid Şura Meclisi, Avrupalı İslamcı savaşçılar ile Suriye arasında kurulan ilk köprüydü.

BELÇİKA BİLİYORDU, SES ETMEDİ

Peki tüm bunlar olurken, Belçika istihbaratı ve polisi ne yapıyordu?

Geçen Mayıs ayında The New Yorker'da yayımlanan bir haber, bu soruyu yanıtladı. Haber, Belçikalı Jejoen Bontinck isimli gencin "cihat" macerasını mercek altına almıştı. Antwerp'in dışındaki bir cihatçı çevreye katılan Bontinck, IŞİD saflarında savaşmak için Suriye'ye gitmişti. Bundan altı ay önceki tahminlere göre, 2011 yılından bu yana Belçika'dan yaklaşık 400 kişi Suriye'de savaşmaya gitmişti.

Ancak haberin devamı daha önemli. Belçika polisinin, Ortadoğu'ya savaşa giden gençlerin telefon kayıtlarından ve savaştan dönen cihatçıların sorgusundan elde ettiği binlerce sayfalık doküman, ortada bir devlet "tezgâhı" olduğunu da gösteriyor.

Bu belgelere göre, IŞİD Suriye'deki varlığını ilan etmeden önce dahi, Avrupa'dan

Suriye'ye giden cihatçılar, Bontinck'in grubu da dahil, bir İslam halifeliği kurma amacıyla hareket ediyorlardı.

Makalede görüşlerine yer verilen bir Belçikalı güvenlik yetkilisi, aynen şunları söylüyordu:

2012 yılında bile terörizmden konuşuyordu. Fakat o zamanlar kimse terörizmden bahsetmek istemiyordu çünkü Esad, muhalefetin aşırılarından oluştuğunda ısrar ediyordu. O yüzden, 'Peki, evet, o haklı, çünkü bizim Belçikalılar terörist' demek çok zordu.

Dahası da var. Antwerp'teki Müslüman cemaatinin (ve tabii, devletin) yakından tanıdığı Fuad Belkacem isimli bir vaiz, Belçika'nın şeriatla yönetilmesini ve bir İslam Devleti haline gelmesini istediği konuşmalarla ün kazanmıştı. Hatta Belkacem, gençler için uluslararası bir "savaşçı ağı" haline gelen "Belçika için Şeriat (Sharia4Belgium)" isimli bir grup da kurmuştu. Bu grup, Suriye'ye Belçikalı savaşçıları gönderiyordu.

Ancak polis, daha Sharia4Belgium üyeleri Suriye'ye ayak basmadan önce, grup hakkında bir soruşturma başlatmıştı. Polisin o zamanki derdi ise, örgütün Belçika topraklarında saldırı düzenleme ihtimaliydi!

■ Erman Çete

'İnsani kapitalizm' mi

AKP İKTİDARININ ARTIŞ VAADİ, SADECE SEÇMENE YATIRIM YA DA BİR TÜR POPÜLİST SÖYLEME SİĞMAYACAK KADAR KAPSAMLI BİR AMACA HİZMET ETMEYİ AMAÇLIYOR OLABİLİR. SERMAYE SINIFININ İÇ DENGELERİNE DÖNÜK BİR MÜDAHALE HEDEFİ DAHA BELİRGİN OLARAK OKUNABİLİR.

Ali Koç'un "Kapitalizmin ortadan kalkması gerekiyor" açıklaması G-20'nin bir yıla yayılan arkaplanı ve asgari ücret tartışmalarını birlikte okumayı kolaylaştırdı. Koç'un sözlerinin birden çok amaca hizmet ettiği söylenebilir. Bu amaçlar içinde hiç kuşkusuz geleneksel sermayenin uygun bir fırsatta yeniden sahne alması ve bir tür meşruiyet tazeleme çabası gibi önemsenmesi gereken unsurlar da yer alıyor. Ama yan çıktıkların ana doğrultuyu gölgelemesine izin vermemekte yarar var.

AKP iktidarının asgari ücret vaadiyle Koç'un açıklamasını birleştiren, kapitalizme "yeni çehre" kazandırma ihtiyacı. Emperyalist-kapitalist sistem açısından pek çok muğlaklığa rağmen sermaye yoğunlaşmasına, tekelleşme eğilimlerinin güç kazanmasına izin veren bir yeni çerçevenin makyajlanmaya çalışıldığı daha belirgin bir şekilde saptanabiliyor. Türkiye kapitalizminin bu uluslararası çerçeveye uyarlanma çabası içinde olduğu söylenebilir.

YENİ "SÖMÜRÜ" OLANAKLARI

Emperyalist-kapitalist sistemin tıkanıklıkları, 1990'lar ve 2000'lerde Çin de dahil edilirse kapitalist restorasyon üzerinden sisteme entegre edilen ve çok geniş sömürü olanakları yaratan bir yeni dinamiğin ufukta görünmeyişinden kaynaklanıyor. 2012 yılında bu yana "düşük büyüme" başlığı altında bu tıkanıklık konuşuluyor. Sistemin artan iç rekabeti çok net bir çerçevenin ortaya çıkmasına izin vermese de ABD emperyalizminin biraz da bu manzaradan kuvvet olarak bir doğrultuya işaret ettiğini söylemek mümkün.

Global kriz sonrası emperyalist-kapitalist sistemin başta krizin en önemli boyutlarından biri olan finans sektörü olmak üzere bir yeniden yapılanma gündemi bulunuyor. Buna ilişkin arayışlar, tartışmalar da, özellikle finans tekelileri başta olmak üzere uluslararası sermayenin değişen güç dengeleri içinde yeni bir sermaye yoğunlaşmasına işaret ediyor. Dünya Bankası, IMF, OECD başta olmak üzere uluslararası kurumlar son 20-25 yılda görülmedik ölçüde misyonla donatıldılar ve özellikle ortak bir doğrultuyu gösterecek şekilde üretimlerini artırdılar. BRIC Kalkınma Bankası, Asya Altyapı Kalkınma Bankası gibi bu yapıya yeni eklenen aktörler de bölgeselleşme, artan sistem içi rekabet boyutundan ziyade dünya ölçeğinde sömürü olanaklarının geliştirilmesine yönelik yeni enstrümanlar geliştirilmesi, sermayenin daha geniş alanlarda daha fazla kuvvet uygulayabilmesinin sağlanmasına yardımcı unsurlar olarak

değerlendirilebilir.

Nasıl bir pastanın tasavvur edildiği ve nasıl bir yapı kurgulandığı sorulabilir. Dünyada hâlâ altyapı yatırımlarının üçte ikiden fazlası devletler tarafından gerçekleştiriliyor. Özellikle az gelişmiş ve orta gelişkinlikteki kapitalist ülkelerde ulaştırma, şehir altyapısı, enerji başta olmak üzere altyapı yatırım ihtiyacı yüksek. Gelecek 15-20 yılda global ölçekte yıllık 2-3 trilyon dolarlık altyapı yatırım ihtiyacı bulunduğu tahmin ediliyor. Bu pastanın uygun bir şekilde yapılandırılarak ve iyi getiriler garanti edilerek özel sektöre devredilmesi, burada finans tekelinin de etkin rol alması G-20 bünyesindeki grupların değişik temalar adı altında odaklandığı başlıktı. Global Altyapı Merkezi oluşturulmasından dijital ekonominin geliştirilmesine, internet güvenliğine ana başlıklarda tüm sektörleri, alanları, coğrafyaları kesen bir tema üzerinden bir merkezileşme, bir yeni değer aktarım mekanizması yaratılabilir mi sorusunun etrafında dolaşıldığı söylenebilir.

İkinci Dünya Savaşı çıkışına benzetmek elbette pek çok açıdan isabetli olmaz. Ancak özellikle önümüzdeki 5-10 yıllık vadede uluslararası kurumlara daha fazla misyon biçen, devletlerin rolünü bu doğrultuda (elbette "globleşme" rüzgârları ile geçen son 20-25 yılın birikiminden de kuvvet alarak) yeniden şekillendirmeyi deneyen, sermayenin merkezileşmesini kapitalizmin daha kurallı ve daha "insani" hale gelmesi olarak sunan bir dalganın hazırlandığını öngörmek mümkün. İdeolojik ve siyasi mekanizmalara ilişkin daha incelikli analizler yapmayı ihmal etmeden elbette.

ASGARI ÜCRET ARTIŞI

Asgari ücret artışına ilişkin tartışmaları biraz daha yukarıdan bakarak değerlendirmenin çeşitli güçlükleri var. Türkiye'de genel ücret düzeyi düşünüldüğünde bu artışın çok yetersiz olduğu açık. Resmi verilere göre asgari ücretle çalışan sayısı 5 milyon civarında. Suriyeli mülteciler başta olmak üzere kayıt dışı çalışanlarla birlikte bu sayının çok daha yüksek olduğu tahmin edilebilir. Toplam çalışan sayısı içindeki ağırlığı düşünüldüğünde "asgari ücret" in asgari ücret olmadığı, ortalama ücret düzeyini yansıttığı göz önünde bulundurularak artışın çok daha yüksek olması gerektiği rahatlıkla söylenebilir. Asgari ücret tartışmasını, AKP iktidarı boyunca reel ücret düzeyini merkeze koyarak yürütmek, özellikle 2000'li yılların ilk yarısında genişleme döneminde tarımdan açığa çıkan yedek işgücü ordusu başta olmak üzere çeşitli faktörlerin yarımıyla siyasi iktidarın reel ücretleri nasıl

**ÖZELLİKLE
ÖNÜMÜZDEKİ 5-10
YILLIK VADEDE
ULUSLARARASI
KURUMLARA DAHA
FAZLA MİSYON
BİÇEN, DEVLETLERİN
ROLÜNÜ BU
DOĞRULTUDA
YENİDEN
ŞEKİLLENDİRMEYİ
DENEYEN,
SERMAYENİN
MERKEZİ-
LEŞMESİNİ
KAPİTALİZMİN
DAHA KURALLI VE
DAHA "İNSANİ"
HALE GELMESİ
OLARAK SUNAN
BİR DALGANIN
HAZIRLANDIĞINI
ÖNGÖRMEK
MÜMKÜN.**

baskıladığı ve sermaye sınıfı adına yarattığı olanakları hatırlamak önemli.

Ancak daha üstten bir bakış için iki noktayı netleştirmek gerekiyor. AKP iktidarının asgari ücret artışını, bir seçim vaadi etrafında oyalanma olarak değerlendirmek doğru olmaz. Hayata geçirilme olasılığı yüksek bir önerinin tartışıldığından hareketle, "zaten yapamazlar, yapmak istemezler" yaklaşımı çok gerçekçi görünmüyor. AKP iktidarının artış vaadi, sadece seçmene yatırım ya da bir tür popülist söyleme siğmayacak kadar kapsamlı bir amaca hizmet etmeyi amaçlıyor olabilir. Sermaye sınıfının iç dengelerine dönük bir müdahale hedefi daha belirgin olarak okunabilir. Sermayenin güçlü kesimlerine doğrudan etkisi daha sınırlı olacak ancak özellikle sermaye yapısının daha dağınık, rekabetin daha yüksek olduğu kimi alanlarda bir eliminasyona yol açabilecek

geliyor?

Maliyet etkisi tüketim etkisini geçer

Asgari ücret artışı, genel ücret düzeyini ve buna bağlı olarak genel fiyat düzeyini yukarı taşıyıcı etkide bulunabilir. Özellikle TL'nin değer kaybı, hem üretim hem de tüketimde yüksek ithalat bağımlılığı nedeniyle enflasyonda artışa yol açmış durumda. 2016 yılında bu artışa işgücü maliyetlerinden de önemli bir etkinin eklenmesinin bir dizi etkisi olabilir. Üretim maliyetlerindeki artış rekabet gücünü düşürüp ihracatı olumsuz etkilerken, ithalat eğilimini artırabilir, buna bağlı olarak cari açık artabilir. Hem enflasyon artış ve cari açığındaki artış hem de asgari artışının bir bölümünün kamu tarafından üstlenilmesi bütçe dengesini bozabilir, bütçe açığında artışa yol açabilir. Ancak AKP iktidarının zaten bozulan dengeler ve azalan kaynak girişiyle beraber bir tür "reel sektör konsolidasyonu" için sermaye sınıfı ile zımnî bir ortaklaşma içinde olduğu da düşünülebilir.

Bir taş ve pek çok kuş

Asgari ücret artışı bazı sektörlerde ve alanlarda, başka sıkışmalarla da birleşip sermaye yoğunlaşmasının, tekelleşme eğilimlerinin önünü açarken Türkiye ölçeğinde bir ülkede ekonominin bütününe etkileri üzerinden hızlı bir şekilde bölgesel asgari ücret tartışmasını da yeniden tedavüle sokabilir. Özellikle sanayinin ve hizmet sektörlerinin yoğunlaştığı gelişmiş bölgelerde bir eleme mekanizmasına dönüşürken Kürt illerinde de yerleşme eksenine de birleştirilip bölgesel asgari ücretin yeniden gündeme getirilmesini sağlayabilir.

bir gelişme asgari ücret artışı. Özel sektör borçluluğu, kur hareketleri, hammadde ve nihai ürün fiyatlarındaki yüksek oynaklıklar vb etkilerle özellikle son 1-1,5 yılda iç pazarda da ihracat pazarlarında da daha fazla zorlanan küçük ve orta ölçekli pek çok firma açısından asgari ücret artışı taşınması güç bir gelişme olabilir. Hiç kuşkusuz Suriyeli mülteciler başta olmak üzere kayıt dışı işçi çalıştırma yoluna gidecek, başka "korunma" mekanizmalarından yararlanacak olanlar olabilir. Ancak sadece asgari ücret artışından ibaret olmayan sıkışmaların toplam etkisiyle belli ölçülerde, sadece iflaslar değil, artan birleşme, satın alma vb yöntemlerle konsolidasyonların yaşandığı, tekelleşme eğilimlerinin arttığı bir tablo ortaya çıkabilir.

■ Adile Kaya

KEMAL OKUYAN

Ahlaksızlık

Paris'teki saldırılar Ankara'dakinden daha çok ses getirdi. Ankara'daki de Beyrut'takinden, Beyrut'taki Bağdat'takinden, Bağdat'taki İslamabad'dakinden, İslamabad'daki Abuja'dakinden daha fazla konuşulmuş, daha fazla önemsenmişti.

Mehmet Barlas denen tuhaflık "alışın bombalara, burası Ortadoğu" diyerek içimizi "rahatlatmıştı" Ankara katliamından sonra. Kana alışılan, alışılması gereken coğrafyalar var, bir de "steril" bölgeler öyle mi! Paris saldırısından sonra yazdığı yazının önemli bölümünde Erdoğan'dan alıntı yapmasından belli, bu sefer ne uyduracağını bilememiş saray soytarısı.

Yalnız katliamlara değil, açlığa, yoksulluğa... alışılmaz!

Dünyada her yıl açlıktan ölenlerin sayısı 8 milyona yaklaştı. Buna nasıl alışacaksınız? Gidin Sudan'daki anneye sorun "açlığa alışılıyor mu" diye...

Ama açlık Paris'te kendini pek göstermeyince, Londra, Berlin, New York'ta yüz binlerce insan sokak çöplerinde şimdilik hayat buluyorsa, gündem olmuyor. Ve Bağdat'ta pazar yerinde patlayan bombayla parçalanan 50 beden en fazla tek sütuna kısa haberdır "uygar" dünya için...

Peki, neden böyledir?

Her şeyden önce, emperyalizm diye bir şey vardır. Uluslararası tekeller ekonomiyi, medyayı, kültür-sanat piyasasını, toplumsal algıyı, hemen her şeyi yönetirler. En azından yönetmeye çalışırlar. Dünyanın yoksulluğa mahkûm edilen bölgelerinde olup bitenlerin "halimize şükredelim" tadıyla yansımalarını isterler batılı toplumlara. Daha fazlası zarardır. Açlıktan ölen 8 milyonun gölgesini neden düşürsünler gıda tekellerinin reklamlarına!

Emperyalizm, yalnızca zengin sınıflara değil, toplumun tüm katmanlarına "ayrıcalıklı" olduğu hissini aşılır. Milliyetçiliğin

ötesidir bu. İstikrar ve huzur manyağı yapılmıştır batılı toplumlar. Öyle ki, istikrar ve huzur satın almak için özgürlük bedelini ödemeye hazırdır milyonlarca insan. Bu iklimde canları daha tatlı, canları daha değerlidir. Buna inanırlar. Paris'te patlayan bomba bu nedenle daha fazla ses getirir Pakistan'daki yoksullara kıyan insansız hava aracı saldırısından.

Sonra burjuvazinin ortaya çıkışından bu yana insanlık Avrupa-merkezci bir yaklaşımın elindedir. Uzatmayalım, medeniyetin standartları orada ve oradan gelenler sayesinde ABD'dedir! Diğerlerine kıyasla "cüce" bir kıta olan Avrupa'nın başkentlerinden birindeki bir güvenlik sorunu ile Mehmet Barlas'ın yaşadığı

ülkede patlayan bir bomba aynı etkiyi nasıl yaratsın!

Buraya kadar ahlaksızlık. Buraya kadar kahrolası emperyalist merkezlerin dayatması, uydurması.

Ama buraya kadarın ötesine geçen bir şey var: Avrupa aynı zamanda en gelişkin işçi sınıfının yatağıdır. Tarihsel olarak böyledir; dişe diş sınıf mücadelesinin yükseldiği her dönem, örnek olsun 19. yüzyılda Almanya başta olmak üzere, kıtaya damga vuran olgulardan biri tartışmasız proletaryadır. Proletaryadan ahlaksızlık çıkmaz, eşitlik-özgürlük arayışı çıkar, cesaret çıkar, dayanışma çıkar!

Nesnel olarak böyledir; Avrupa'da bugün bile görelî örgütlü, sınıf bilincini şu ya da bu oranda yaşatan, yoğunlaşmış, göçmen emekçilerle takviye edilmiş bir işçi sınıfı var.

İdeolojik-siyasal açıdan da böyledir; dünyada işçi sınıfı ayağa kalkacak ve ben insanlık hallerine el koyuyorum diyecekse, burada illa ki Avrupa proletaryasına özel bir rol düşecek. 20. yüzyıldan biliyoruz, Avrupa'da kaybeden bir işçi sınıfı, diğer yerlerde kazansa bile son tahlilde illa kaybediyor. Çünkü karşıt sınıf oraya çöreklenmiş, orada üslenmiş, orayı tahkim etmiş.

Bir başka Avrupa filan yok, emeğin Avrupa'sı lafı sermayeye hayat öpücüğü olarak icat edildi. Bugün Avrupa tekellerin Avrupa'sıdır ve bu Avrupa yıkılmalıdır.

Fransa'da patlayan bombanın Nijerya'da patlayan bombadan daha önemli hale gelmesini mazur gösterebilecek tek şey işte

Çizim: Ömer Koçağ

“AVRUPA'DA YAŞAMAK BİR AYRICALIKSA, İNSANLIĞA KARŞI BORÇ AYRICALIĞIDIR. AVRUPA BU BORCU İŞÇİ SINIFI AYAĞA KALKIP ULUSLARARASI TEKELLERİN, AB'NİN, NATO'NUN KARŞISINA DİKİLDİĞİNDE ÖDEYECEKTİR. TÜRKİYELİ KOMÜNİSTLER BU MİSYON AÇISINDAN SONUNA KADAR AVRUPALIDIR; GERİ KALAN KISMINDA ŞARKLI, CENUBİ, DAĞLI YA DA ADALI OLMAKTA BİR BEİS GÖRMEZLER.”

Bill Gates'ten Koç'a, Koç'tan G-20'ye....

Bill Gates para dağıtıyormuş eşitsizlikler azalsın diye.. Ali Koç "kapitalizmden kurtulmak gerek" demiş ve "kurtulamıyorsak şey edelim" diye eklemiş.. G-20'de kapitalizmi nasıl şey edeceği tartışılmış. Erdoğan da fırsatı kaçırmamış adaletsiz dünyaya yine laf sokmuş ama kişisel servetinden söz etmemiş.

Günah çıkarmak için değil elbette. Tıkanı kapitalizm, yeni birikim modelleri üzerinde kafa yoruyorlar.

ABD bir kez daha sanayiye yönelecek, bu anlaşıldı. Otomotivin lokomotif olduğu dönemde.. Ee, o zaman mali balonların asalak yanı üzerine azıcık edebiyat paralamanın zamanıdır. Sanki sanayideki büyümeden nemalanacak olanlar yine onlar değilmiş gibi..

Erdoğan'ın da "asgari ücret" çıkışı tek başına ucuz popülizm değil. "Fakirleri kızdırmayalım, tahrik etmeyelim" demesinin ardında yalnızca yoksulların öfkesinden duyulan korku yok. Türkiye'de mevcut modelin sürdürülemediği ortada. Türkiye kapitalizminin hem bir daralmaya hem de ölçek büyümesine ihtiyacı var. Daralma, "piyasa oyuncularının sayısı"nda azalma, daha açığı yeni bir tekelleşme rüzgânı olarak görülmeli. Ölçek büyütme ise, sermayenin yoğunlaşması ve teknolojik hamleleri gereksiniyor.

Ali Koç diyor ki, "biz hazır". Koç grubu ve benzerleri "çalışanların hakkını daha fazla gözetme" adına, daha küçüklerin altından kalkamayacağı bir yükü sırtlamaya, daha doğrusu sırtlar gibi görünmeye hazır. Asgari ücret konusu nasıl gelişir bilinmez ama buradan küçüklerin havlu atmasının çıkması neredeyse kaçınılmaz. Büyüklere ise istisnalarla, vergi indirimleriyle, Suriyeli ucuz işgücüne özel yasalarla, belki bir kez daha karşımıza çıkacak bölgesel asgari ücretle zaten devletin olanakları sonuna kadar açık.

Türkiye'yi ilginç bir dönem bekliyor. Her açıdan!

budur: Fransa'da yükselecek bir sınıf hareketi, Nijerya'daki yoksulun-açın çilesine de yardımcı olacaktır.

Ama eğer bu mücadeleyi yükseltmiyorsanız, hâlâ ötekileştirme, ırkçılık, İslamofobi gibi kavramlar etrafında dolaşıyorsanız, sınıf mücadelesi kavramları yerine hoşgörü, çokseslilik gibi belirsiz sözcüklerin arkasına sığınmıyorsanız, ahlaksızsınız.

İŞİD'in arkasındaki sınıfsal gücü itiraf edemiyorsanız; Obama'nın, Hollande'ın, İngiltere ve Almanya'daki bay ve bayanların bu sınıf adına insanlığı nasıl gericiğe, teröre, militarizme teslim ettiğini gur bir sesle dilendirmiyorsanız; burjuvalarla medeniyeti kurtarmak için işbirliği yapabileceği tezine radikal bir itirazınız yoksa, ahlaksızın önde gidenisiniz.

O halde, "dil farkı bilmeyiz, din farkı bilmeyiz" sizin için kapitalist dünyanın arı-

zalarını unutturan mezarlık yanı ışığından başka bir şey değil.

Evet, Paris'teki patlama, eğer Avrupa kıtasında emperyalizme, uluslararası tekelere, kapitalist sömürüye karşı bir ayağa kalk borusu olarak değerlendirilmeyecekse, "hepimiz aynı gemideyiz" masalı bir kez daha dinlenecek ve uyunacaksa, hayır kurumlarına gönüllü olarak yazılmak daha iyidir, hiç değilse birkaç yüz kişinin acısını dindirirsiniz!

Avrupa'da yaşamak bir ayrıcalıkta, insanlığa karşı borç ayrıcalığıdır. Avrupa bu borcu işçi sınıfı ayağa kalkıp uluslararası tekellerin, AB'nin, NATO'nun karşısına dikildiğinde ödeyecektir.

Türkiyeli komünistler bu misyon açısından sonuna kadar Avrupalıdır; geri kalan kısmında şarklı, cenubi, dağlı ya da adalı olmakta bir beis görmezler.

"Manifest" bir kez daha
öksüz kaldı. Yayıncı
ve çevirmenler bir
duayenlerini, müzik ve şiir
bir aşıkalarını, komünistler
bir yoldaşlarını yitirdi.
Gün Doğan Görsev hayatını
kaybetti.

Saygıyla anıyoruz...

1931-2015

Frankenstein babasını

YENİ ORTAÇAĞDA DİNSELLİK, KONTROL EDİLMESİ İMKÂNSIZ BİR TEPKİYLE BATI'NIN MERKEZİNE GİRİYOR VE BURADA YETİŞMİŞ İNSANLAR AYRIM YAPMADAN TÜM BATILILARI BÖCEK SAYARAK KENDİLERİYLE BİRLİKTE HAVAYA UÇURUYORLAR. REEL SOSYALİZMDEN ALIŞTIKLARINI, BU YENİ DÖNEMDE YAŞAMALARI MÜMKÜN DEĞİL METROPOL EFENDİLERİNİN.

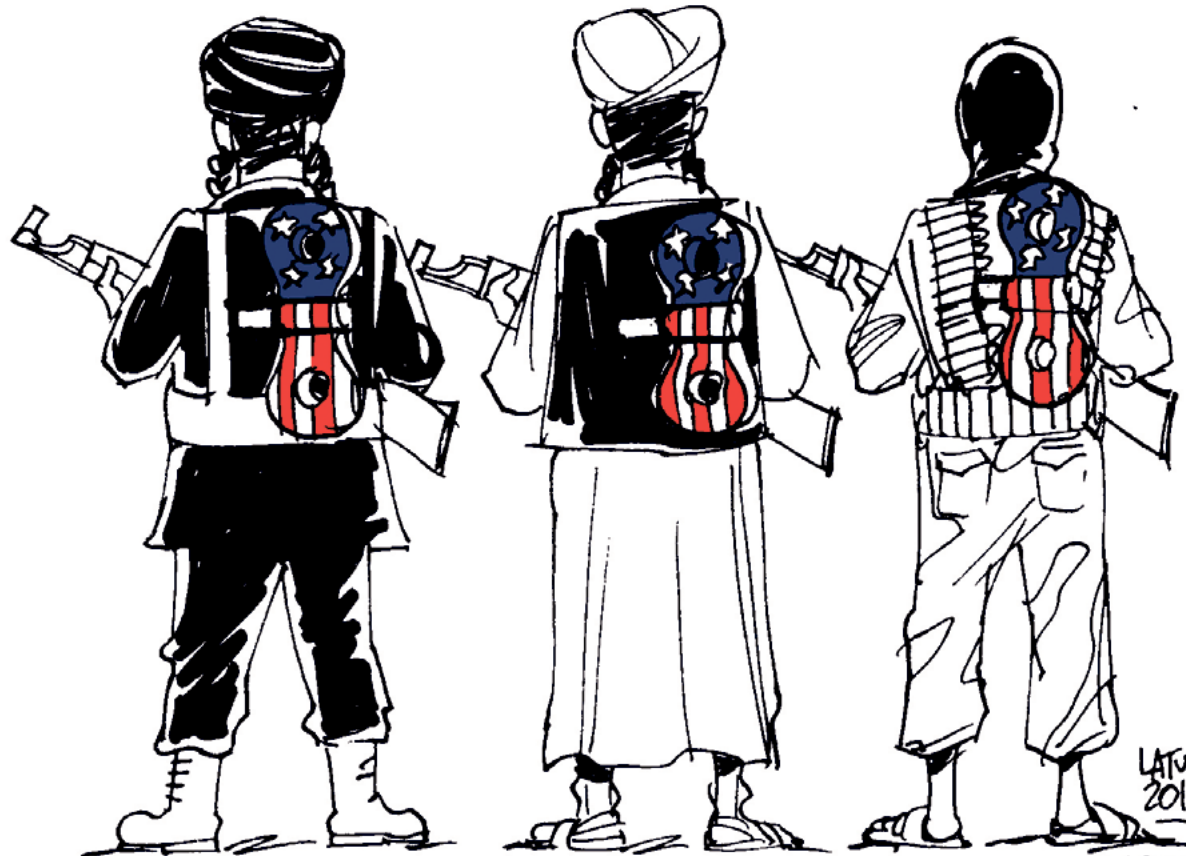
Avrupa yine görmek istediğini görüyor: Ankara katliamı ve Rus uçağının Mısır'da Sina Yarımadası üzerinde düşürülmesinden sonra, Paris'teki kitlesel cinayet, İslam Devleti (İŞİD veya İD) denilen "örgütün" kendi yıldırı rejimini metropol sokaklarına kadar yaymayı başardığını gösterdi. Avrupa ve Alman medyası, İŞİD'in sadece milis güçleriyle Ortadoğu'yu kana bulamış olmadığını, artık bölgeler üstü bir örgütlenme olarak, çeşitli terör taktiklerini rahatça hizmetine aldığını da yazıyor. Bu, düşmanlık ve nefret kâğıtlarıyla ambalajlanmış bir tür hayranlık gibi de okunabilir.

Gerçekten de 13 Kasım'da, geçmiş katliamların unutulduğunu kanıtlayan bir telaş yaşandı. En az 132 kişinin öldüğü ve 300'ü aşkın insanın da yaralandığı Paris saldırılarına gelinceye kadar "cihatçılar" Avrupa'ya çok uzaktı. Televizyon haberlerinde modern Uzakdoğu ciplerine oturtulmuş toplar, havanlar ve ağır makineli tüfeklerle oluşturulan konvoylar, siyah bayraklar altında Irak çöllerinde dijital dünya üzerinden gösteri yapıyor, Avrupa kamuoyu, Ortadoğu'yu kana bulayan bu dinci örgütü "diktatörlere karşı savaştığı" gerekçesiyle ve kendisine hiç bulaşmayacağından emin, sadece izlemekle yetiniyordu. Cihatçı terör birliklerinin Irak ve Suriye'de ele geçirdiği bölgenin İngiltere büyüklüğünde bir coğrafya boyutlarına ulaştığını görmek ve bunun anlamını çözmek isteyen yoktu. Paris, Avrupalıları böyle bir ruh haliyle yakaladı: "Frankenstein", babasının boğazına sarılıyordu.

ŞERİATÇI TEDHİŞ: O DA NE?

Oysa şeriatçı şiddet Avrupa'ya ilk kez uğruyor değildi. 1990'larda Ankara'nın iştahla katıldığı Yugoslavya'yı imha seanslarında İslamcı militanlar veya milislerin nasıl kullanıldığı, ana akım medyanın ve egemen siyaset mahfillerinin ilgi alanı dışında bırakılmıştı. 2004'te Madrid'de trenlere yerleştirilen bombalarla 191 kişinin, ertesi yıl da Londra metrosunda yine bombalarla 52 insanın can verdiği, bunların arkasında şeriatçı terörün bulunduğu çabuk unutulmuştu. Paris'te geçen hafta dökülen kanlar sayesinde, Avrupa, özellikle de Alman kamuoyu bir anda tehlikenin kucağında yaşadığını görüverdi.

Yeni olan, yerleşik Alman-Avrupa yönetici sınıflarına göre, çok çeşitli grupların birçok farklı sahneye neredeyse aynı anda ve bir eşgüdüm içinde çıkabilmesiydi. Ondan daha önemlisi de Batı dünyasındaki son şaşkınlığın, dinci tedhiş örgütlerinin

LATİFF
2014

ALTAGREER.COM

boğazlar mı?

propagandasına yardımcı olmasıydı. Tıpkı Almanya-Hollanda milli maçının iptal edilmesi gibi... İslam adına çok sayıda ölüm makinesinin şaşırtıcı bir koordinasyonla sahneye çıkmasına ve insanları kırmasına engel olunamıyordu. Bu, gerçekten yeni bir durumdur.

Yıllarca Ortadoğu'daki görece laik rejimleri emperyalist merkezlerin koruması altında havaya uçuran İslamcı tedhişin, şimdi Almanya, Fransa, Belçika gibi ülkelerin sokaklarına bombalı araçlar, intihar bombacıları ve tepeden tırnağa silahlı katiller salıvermesinden çekiniliyor. Böyle bir terör ortamının Avrupa kamuoyunu ve siyasetini nasıl ve nerelerden vuracağını bilen yok. Tahminler, AB içinde hızla yayılan neofaşist eğilimlere bakıldığında, 1930'larda yaşanan felaketlerin tekrar moda olabileceğini gösteriyor. Gericilik, gericiliği tetikliyor. Ancak bu, küresel sermayenin işine gelen bir süreç de değil.

Sosyalizmden arta kalan dünyada, aklın silindiği, "irrasyonel bir delirmenin" tüm dizginleri ele geçirdiği zamanlardan geçiyoruz.

SİYASET VE MEDYA, EKTİĞİNİ BİÇİYOR

Örnekler kültür endüstrisi ve onun öncü müfrezesi medyadan verilebilir. Gerçekten de Avrupa'nın egemen medyası, Alman ana akım medyasının bir gölgesiydi; oradan bakılabilir: Paris'teki katliamdan sonra Alman medyasının önde gelen grup ve yazarları, açıkça bir savaşın içinden geçtiğini, hatta bunun Üçüncü Dünya Savaşı olarak adlandırılması gerektiğini ilan ettiler. Ancak yerküreye bir Üçüncü Dünya Savaşı'nın zorla kabul ettirildiğini yazan yüksek maaşlı medyatörlere göre, IŞİD ve benzerlerine karşı verilen savaş, henüz bir dünya savaşının gerektirdiği yoğunluk ve duyarlılıkla sürdürülebilmiş değil.

Bazı politikacılar, "Paris her şeyi değiştirdi!" dedi. Bu, bundan sonra bazı demokratik kazanımların rafa kaldırılabileceği anlamına da geliyordu. Fukuşima'nın her şeyi değiştirdiğini belirten "nükleerci" Almanya Başbakanı Angela Merkel, atom lobisini çılgına çeviren bir karar almış ve nükleer enerjiden çıkış yoluna girmişti. Bu tür "her şeyi değiştiren hadiseler" Almanya Avrupa'sında epeydir hayra alamet olarak yorumlanmıyor. Birbirleriyle çelişen acil ve baskıcı önlemler alınabileceği biliniyor.

George W. Bush'un "teröre savaş ilan ettiği" günlerin üzerinden 14 yıl geçti. Batı, cihatçı terörü yenmek şöyle dursun, altında ezilmeye bile başladı. Avrupa Almanya'sının önde gelen "emperyal" yorumcularına göre, Arap ve İslam dünyasındaki gelişmeler "cihatçı terörün" asıl nedeni. Pakistan'dan Fas'a kadar uzanan bir geniş alanda, bir Müslüman hattında, büyük bir çöküş yaşanmaktaydı; ana akım medya ile siyaset sınıfına göre bu çıkmazın sorumlusu da kesinlikle Baba Bush'un 1991'deki Irak

müdahalesinden, hatta ondan daha önce Afganistan'daki Batı destekli "mücahit başarısından" beri Batı değildi. Pakistan-Fas şeritinde "Batı dışı ve Batı ötesi" bir yıkım yaşanıyordu, bunun sonuçları da metro-pollere yüz binlerle ifade edilen sığınmacı orduları halinde yansıyor. Emperyalizm, felaketlerin birinci nedeni olduğunu tarihi boyunca kabullenmedi. Ama demokrasi dinini 1945 sonrasında iyice ve sola da yerince zerk ettiğinden beri, başına bir dert alacağına da inanmadı.

Şimdi bu inancı yıkılıyor.

Gerçekten de Afganistan, Irak, Suriye, Yemen, Libya gibi ülkelere düzenlenen askeri müdahaleler, bırakın bu ülkelerin tamamen çökmesine engel olmayı, gerçekçi bir gözle bakıldığında, bizzat enkaza dönüşmelerini sağlamıştı. ABD'nin yanı sıra AB de, bu ülkelerde bir rejim değişikliği için her adımı attı. Bizzat müdahale etmediği yerlerde Körfez'deki petrol zengini ortaçağ artıklarını anahtar olarak kullandı. Ama bu tür bir saptamaya ana akım Batı medyasında rastlamak neredeyse olanaksızdı. Cihatçıları bizzat besleyen ve İslamcı terörün kendisine hiç dokunmayacağından emin görünen Batı demokrasisi, şimdi o beslemelerinin bombacı çocuklarından

**SOSYALİZMDEN
ARTA KALAN
DÜNYADA,
AKLIN SİLİNDİĞİ,
"İRRASYONEL BİR
DELİRMENİN"
TÜM DİZGİNLERİ
ELE GEÇİRDİĞİ
ZAMANLARDAN
GEÇİYORUZ.**

Reel sosyalizm sonrası "irrasyonel delirium"

Suriye'deki iç savaşta rolü çok açık Batı, daha doğrusu AB'nin iki metropol ülkesi Almanya ile Fransa, bir anda acı gerçekle karşı karşıya kaldı. Bombalar artık metropollerini hedef alıyordu. Oysa özellikle Almanya, Doğu Avrupa'dan sosyalizmi kazırken, 1990 sonrasında içeride herhangi bir sorunla, kargaşayla veya o enkazdan kaynaklanan iç savaş benzeri eylemlerle karşılaşmamıştı. Sosyalizm kazanmış, metropoller rahat bırakılmıştı.

Neden ve ne olmuştu?

Şu: Sosyalizm rasyonel bir düşüncedir ve reel sosyalizm bu rasyonalizmi yıkılmasından sonra bile ürettiği insan malzemesi üzerinden kanıtladı. İnsanlar tüketim iğvasına, daha doğrusu "kapitalist irrasyonelizm" kapılmalarına ve birçok kazanımlarını göz göre göre yitirmelerine rağmen, kesinlikle irrasyonel tepkiler göstermediler, tedhiş eylemlerine başvurmazlar. İrrasyonel bir çılgınlığa uzaktılar. Öyle yetiştirilmemişlerdi. Sosyalist rasyonalizm, kendi "rasyonel insanını" yaratabilirdi. Batı, bundan çok farklı sonuçlar çıkardı ve bu iklimin sonsuza dek, yani kapitalist restorasyonun asırlar boyunca aynen süreceğine inandı. Ancak zamanla

sosyalizmin etkisi çökerken, halkların protesto formu da rasyonalist rengini, akılcı kimliğini soyunuyordu. Dinlerin, ki buna "Batı demokrasisi" denilen tanımsız oligarşik sandık aldatmacası da dahildir, çarpıştığı, daha doğrusu birbirine çarptığı bir dünyada, rasyonellik aramak abesle iştigaldir. En son Paris katliamı ve ardından Almanya-Hollanda ulusal maçının iptali, bunlara örnek kabul edilebilir.

Yeni ortaçağda durum gerçekten çok değişik. Dinsellik, kontrol edilmesi imkânsız bir dinsel tepkiyle Batı'nın merkezine giriyor. Burada yetişmiş insanlar ayırım yapmadan tüm Batılıları böcek sayarak kendileriyle birlikte havaya uçuruyorlar. Reel sosyalizmden alıştıklarını, bu yeni dönemde yaşamaları mümkün değil metropol efendilerinin. Bunun için de kapitalizmle uyumlu bir sol çıkış için, bu tedhişi emebilecek ve komünizmi de nötralize edebilecek yeni bir sosyal demokratizm için çabaları yoğunlaşıyor. Ama sosyalist devrim gibi bir alternatif olmazsa, dinci, İslamcı terörün frenlenmesi de mümkün değil.

Reel sosyalizmden arta kalmış dünyada, tepkileri eski rasyonalitesini yitiriyor ve modern görünümü bir "irrasyonel delirium", bombalar halinde halkların üzerine yağıyor. Kapitalizm, bomba ekip bombacı biçerken, insanlığı da beraberinde bir barbarlık uçurumuna çekiyor...

■ Osman Çutsay

Boyun Eğmeyen Kadınlar

25 KASIM'IN BİR MÜCADELE GÜNÜ OLARAK YAŞATILIYOR OLMASININ NEDENİ MİRABAL KARDEŞLERİN, DİKTATÖR TRUJILLO'YA SÖYLETTİĞİ SÖZLERİN BİR BENZERİNİ, BUGÜN YİNE ANCAK BU DÜZENİN TEKİNSİZLERİ SÖYLETEBİLİR: "ÜLKEDE BÜYÜK BİR TEHLİKE VAR; BOYUN EĞMEYEN KADINLAR"

Sofia Coppola'nın *Virgin Suicides* filmi, 13 yaşında bir kız çocuğunun bileklerini keserek kalktığı intihar sahnesiyle açılır. İlk denemesi başarılı olamayan kız çocuğu, muhafazakârlıkla aklı kör olmuş ailesinin absürd çabalarını atlatır, kendisini üst katın penceresinden bahçenin demir korkuluklarının üzerine bırakır. Kızlarının ölümünün ardından ailenin yapabildiği ise, korkulukları bir arabanın arkasına bağlayıp gaza basarak sökmek olur.

Kadını hedef alan şiddet, gün geçtikçe daha da tatsızlaşan bir motivasyonla, modern insanın binlerce yıllık büyük tarihsel birikimine ihanet sayılabilecek savrulmanın gölgesinde kök salıyor. Dünya Bankası verileri, 15-44 yaş arası kadınların kanser, trafik kazası ya da sıtmadan daha çok; tecavüz ve ev içi şiddet tehlikesi altında

olduğuna işaret ediyor. Her üç kadından biri hayatı boyunca en az bir defa fiziksel ve cinsel şiddete uğruyor.

Peki pandemik bir davranış bozukluğu sendromu olarak kavramayacaksak, bu tabloyu nasıl değerlendireceğiz?

"Biz buralarda kadınları pek sevmeyiz dostum" soluşunu hissedip durdukları, kocaman bir Teksas'ta mı yaşıyor kadınlar?

YALNIZ 'EYLEMCİ' DEĞİL, 'AHLAKSIZ EYLEMCİ'

Toplumsal yaşamın parçası, belirleyeni olma konusundaki ısrarı; kadının hedef olmasının altında yatan temel mekanizmalardan biri. Sokağa çıkan kadın, izolasyonu reddettiği her aşamada bir ehlileştirme kaygısının hedefi oluyor, bir erkekle konuştuğu, sevdiği renkte bir eteği giydiği, o gün

yakasındaki iki düğmeyi açık bıraktığı için "düşkün bir ahlak" suçuyla yargılanıp cinsel istismar hatta ölüm cezasına çarptırılıyor. "Hafif kadın"lık, "ağır erkek"lerin düzenindeki lugatın vazgeçilmezi, "kadın suçları mahkemesi"nin ise en çok davası görülen meselesi oluyor.

Yine sokağa çıkan kadın, işgücünün nitelikli bandında tuttuğu yere kayıtsız kalmadığında dahi buraların sevilmesini. Patronlar istisnasız her zaman, "babalığa" hazır olmayan, sürpriz gebelikle sarsılan bir üzgün erkek ve kadınlar örgütü olarak hareket ediyor. Hamile kalabilen, süt izni talep eden bir cins olarak kadınlar, kârları na kâr ekleme keyfine müptela patronlar için, üzeri en kırmızı kalemle çizilecek ilk baş ağrılarından ibaret.

Yalnızca o mu? TEKEL işçisi kadın-

ları anımsayın, AKP ve patron örgütleri, şerbet dolu kadehlerini istikrara kaldırırlar, kimse bu suç şebekelerine toz kondurmazken “Hükümet 4-C’yi al başına çal” deme cüretini göstermişlerdi. Başkentte haftalarca çadırlarda kalmış, ne polisin biber gazına ne de kadın oldukları için işçi düşmanlarınca “eylemcilik suçu”na ilaveten “ahlaksız eylemcilik”le suçlanmaya aldırılmışlardı.

Peki, AKP’li yıllarda gericilik, en çok kadınlarca madara edilmedi mi? Bir gün yobazlığın arsız bulduğu kahkahalar bir eylem yapma biçimine dönüştü, bir başka gün namahrem göbekler açılıp üzerine “Benim bedenim, benim kararım” yazıldı.

Kadınlar, ne patronların kuralsızlık hayallerine ne de gericiliğin biçimsiz kıyafetine olur veriyorlardı. Buldukları kabın şeklini almayan, kendi kıyafetlerini kendileri biçmek isteyen kadınlar, elbette sevilmeceklerdi.

BU DÜZEN ÖLDÜRECEK, İSTİSMAR EDECEK

Tekrar etmeliyiz; “Biz buralarda kadınları pek sevmeyiz dostum” bu düzenin mottosu.

Bakmayın dokunaklı şarkılar yazdıklarına, önce bunu kabul edeceğiz.

Bu düzende karanlık bir sokakta yürürken ürpermekten alıkoyamayacağız kendimizi, bizi korkutma niyeti olmayan adamlar bile, endişemizi fark edip mesafeyi açacak yahut karşı kaldırıma geçecek denli incelikli olamayacak. İncelikler bir yana, gündüz dahi sokağa çıkmamızdan huzursuz olan bu düzende, bir de gecelerine tekinsizlik salmamızı istemeyeceklerinden ötürü, sokaklar da hep karanlık kalacak.

Bu düzen kadınları öldürecek.

Kafese koyacak Alevi kadınları Suriye’de, sonra her gün “toplumsal cinsiyet” analizleri yayımlayan New York Times, “Ama sorun bakalım ılımlılar neden kadınları kafese koymak zorunda kaldı” diyerek sakallılara arka çıkacak.

Bu düzen kadınları öldürecek. Öldürürken ikiyüzlülük saçacak.

Olimpiyat dereceleri olan atlet Oscar

1960'DA DOMİNİK CUMHURİYETİ'NDE 3 KIZ KARDEŞ, PATRİA, MİNİNERVA VE MARİA TERASA MİRABEL, TRUJİLLO DİKTATÖRLÜĞÜ ASKERLERİNCE TECAVÜZ EDİLEREK KATLEDİLDİ.

Rakamla, kadına yönelik şiddet

- Tüm dünyada kadınlar, yaşları, eğitim düzeyleri, gelir durumları ne olursa olsun; fiziksel, cinsel, psikolojik, ekonomik şiddete maruz kalıyor. Hayatlarının bir evresinde fiziksel yahut cinsel şiddete hedef olan kadınların oranı ise, yüzde 35.
- Avrupa, Kuzey Amerika ve Avustralya’da, fiziksel engeli bulunan kadınların yarısından fazlası, fiziksel ve cinsel şiddete uğruyor.
- 119 ülkede ev içi şiddet, 125 ülkede cinsel istismar, 52 ülkede ise evlilik içi tecavüz hakkında kanunlar bulunuyor. Ancak bu kanunlar her koşulda işlerliğe sahip değil.
- 700 milyon kadının, henüz çocuk yaşta iken evlendirildiği, bu rakamın 250 milyonunun ise 15 yaşın altında olduğu bildiriliyor.
- 29 ülkede, 133 milyon kız çocuğu ve kadının, kadın sünnetiyle karşı karşıya kaldığı biliniyor.
- 2013 verileri; Kongo Demokratik Cumhuriyeti’nde, her ay 1100 kadına tecavüz edildiğine işaret ederken, ABD’de her yıl 293 bin kadının (12 yaş ve üstü) tecavüze uğradığı ve cinsel istismara maruz kaldığı ifade ediliyor.
- Her üç kadın katilinden ikisi partneri, eski partneri ya da aile bireylerinden biri. Şiddete uğrayan kadınların yüzde 40’ı yardım talebinde bulunurken, bunların yalnızca yüzde 10’u polise müracaat ediyor.
- 2014’te Türkiye’de, sadece 109 kadın ya da kız çocuğu yaşadıkları tecavüzü yargıya taşıdı. Tecavüze uğrayan her üç kişiden biri 12-17 yaş aralığında. Tecavüze uğrayanların yüzde 13’ü turist ve göçmen kadınlar, yüzde 4,5 ise engelli. Tecavüz edilen kadınların yüzde 12’sine, kocaları ya da sevgilileri tarafından tecavüz edildi.
- Fiziksel şiddet, her on kadının birinde gebelikte de devam ediyor.
- Evli kadınların yüzde 12’si cinsel şiddet yaşıyor.
- Kadınların yüzde 44’ü şiddetten kimseye söz etmiyor.
- Türkiye genelinde fiziksel ve/veya cinsel şiddete maruz kalmış kadınların büyük bir çoğunluğu (yüzde 89) kurum ya da kuruluşlara başvuruyor.

* BM ve HÜ 2014 verileri

Pistorius sevgilisini yatak odasında silahla vurduğunda, “yanlışlıkla oldu” yalanına inanacak Güney Afrika mahkemeleri. Genç kadının ardından adını yaşatmak için kurulan derneklerle teselli edecek hâlâ hayatta kalabilenleri, ikiyüzlülükte sınır tanımayacak.

Bu düzen istismar edecek.

Öldürülen kadınların ardından üçüncü sayfalardan gözyaşı döktürürken gazetelerine, arada bir satırda kadının bir barda çalıştığını fısıldatacak, arka sayfalarında ise “güzelleri” ağırlatacak.

“Kobane’de kadın devrimi” okumasına soyunurken, kız çocuklarına tecavüzü “İslami değer” diyerek müdafaa eden Altan Tan’ı (Afişteki görselin öyküsü hiç mühim değil) mazur görecek.

Bu düzen istismar edecek. İstismar ederken para saçacak yandaşlarına.

Milyarlarca dolarlık porno endüstrisini bedenine uygulanan şiddetin erotikleştirildiği kadınların üzerinde yükseltir, şiddeti seyirlik malzemeye çevirirken, buradan “özgürlük pazarı” teraneleri uyduracak.

Üstelik yalnızca öldürüp istismar etmekle de yetinmeyecek bu düzen. Şiddeti araçsallaştıracak, bu utanç verici, insanlığı alçaltan, değersizleştiren zinciri bir zorunlulukmuş gibi sunacak. Arama motorlarına “Bugün kaç kadın öldü” diye sormayı bir oyun haline getirecek, bununla savaşılamayacağını sandıracak.

Kapitalizm, kriminal ilkelere göre örgütlenen bir toplumdan ötesini vaat etmeyecek. Kötülüğü sıradanlaştırırken, topu münferit canavarların üzerine atarak kendisini aklayacak. Bir gün Ayşe Paşalı’nın katili eski kocasından nefret edecek,

bir başka gün Özgecan Aslan’ı katledenlerin öfkesiyle titreyeceğiz.

Ama yaşamamıza yetmeyecek.

Suçtu dar bir alana, başıbozuk bir şeytana itekler; cehennemnin yargılanmasının önüne geçerken düzen; biz de ham bir dayanışmacılığın yaşamaya devam etmek için dahi kadınlara yetmediğini göreceğiz.

ÜLKEDEKİ BÜYÜK TEHLİKE: BOYUN EĞMEYEN KADINLAR

Virgin Suicides, ailenin geride kalan dört kız çocuğunun da toplu intiharıyla sona erer. İlk kızlarının intiharının ardından yobazlığından ödün vermeyen aile, işi kızlarını okuldan almaya dek vardırır. Nihayetinde, demir korkuluklardan kurtulmanın bir şey ifade etmediğine gönderme yaparcasına, bambaşka şekillerde kendilerini öldürmeyi seçer kız çocukları. Filmin sonu, düzenin “ölümlerden ölüm beğenin” mesajını taşıyor gibidir adeta. Hayatı tüm dolgunluğuyla kapsamayan bir mücadelenin kadınları yaşatma şansı, tıpkı ilk sahnelerde sökülüp atılan o demir korkuluklar kadar olabilir.

Kadınlar, korkulukları sökme önlemlerinin izin verdiği kadar yaşamayı sindirmeyecekse, yasaklı boyun hareketlerine eşlik edecek, yapılacak şeyler olmalı. 25 Kasım’ın bir mücadele günü olarak yaşatılıyor olmasının nedeni Mirabal Kardeşlerin, diktatör Trujillo’ya söylediği sözlerin bir benzerini, bugün yine ancak bu düzenin tekinsizleri söyletebilir:

“Ülkede büyük bir tehlike var; Boyun eğmeyen kadınlar”

■ Evrim Gökçe

Mirabel kardeşler

25 Kasım 1960 tarihinde Dominik Cumhuriyeti’nde üç kız kardeş, Patria, Minerva ve Maria Terasa Mirabel, Trujillo diktatörlüğü askerlerince tecavüz edilerek katledildi. Diktatörlüğe karşı Clandestine hareketinin kurucuları ve kadroları olan kardeşlerden korkusunu Trujillo; “Ülkedeki en büyük iki tehlike; Kilise ve Mirabel kardeşlerdir” sözleriyle ifade etmiştir. Mirabellerin öldürülmeleri, Dominik’te büyük bir tepki uyandırmış, güçlenen direniş bir yıl içinde diktatörlüğün devrilmesiyle taçlanmıştı.

Mirabel kardeşlerin ölüm yıldönümü, 1981 yılında Kolombiya’nın Bogoto şehrinde bir araya gelen Latin Amerikalı ve Karayipli Kadınlar Kongresi’nde “Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü” olarak ilan edilmiştir. Karar, 1999 yılında Birleşmiş Milletler tarafından da onay görmüştür.

Alman Komünist Partisi'nin 21. Kongresi'nden izlenimler

ALMAN KOMÜNİST PARTİSİ'NİN (DKP) 21. KONGRE'SİNDEKİ SEÇİMLERİ FİRE VERMEKSİZİN KAZANAN SOL KANADI KUTLUYOR VE MÜCADELELERİNE DESTEK VERMENİN ÖNEMİNİ KAVRADIĞIMIZI BİLDİRİYORUZ.

Alman Komünist Partisi'nin (DKP) 14-15 Kasım 2015 tarihlerinde Frankfurt'da yapılan 21. Kongre'sine Türkiye'den KP'yi temsilen Cemil Fuat Hendek ile birlikte katıldım.

Bizimle birlikte 28 ülkenin komünist ve işçi partilerinden temsilciler bulunuyordu.

Şimdi anlatacaklarıma şaşırmanınız için okuyucuları biraz hazırlamam gerekiyor.

KISA TARİHÇE

Almanya'da olduğu kadar belki hiçbir ülkenin işçi sınıfı, burjuvazisi tarafından bu kadar çok operasyona uğratılmamıştır. Alman kapitalizmi emperyalizm çağının içine doğmuş, işçi sınıfı siyasetinin bağımsızlaştığı ve devrimcileştiği bir dönemde bağrında dev bir işçi sınıfı taşımıştır. Alman siyasi birliği Paris Komün'ünün yanı başında kurulmuş, Alman burjuvazisi ve gericiği devrim korkusunu iliklerine kadar hissetmiştir.

Uzun süre anti-sosyalist yasa ile

Alman Sosyal Demokrat Partisi yasaklanmış ama engellenememiştir. 1900'lerin başında parlamentoda önemli bir yer işgal eden, 4 bin profesyonel çalışanı, milyona ifade edilen üye sayısı ile büyük bir güç haline gelmiştir.

Ancak emperyalizm çağının burjuvazisinin anti-sosyalist yasadaki çok daha etkili bir yöntemi vardır. Sendika kökenli sosyal demokratlar başta olmak üzere işçi sınıfının üyeleri farklı taktiklerle kazanılabilmektedir.

Reformizm, revizyonizm ve en nihayet bir burjuva partisi olarak sosyal demokrasi hep Alman Sosyal Demokrat Partisi'nden kökenlenecektir. Ve revizyonizm sadece sınıfa ihanet etmek anlamına gelmeyecek, 1918'de kurulan Almanya Komünist Partisi liderlerinin katledilmesinde rol almalarını gerektirecektir.

Alman faşizmi işçi sınıfına karşı bir operasyondur. İkinci Dünya Savaşı'nın kendisi aslında bu operasyondan ayrı düşünülemez. Savaşın sonunda işgal edilen Almanya'da Almanya birliğinin sağlanması ve savaşın bizzat sorumlusu olan tröstlerden arındırılması ABD, İngiliz ve Fransız bölgelerinde engellenmiş, işçi sınıfı ancak iktidarını Sovyet bölgesinde

kalan Demokratik Almanya'da koruyabilmiştir. Bugünkü "muzaffer" Almanya'ya açılan Batı Almanya ise dünyanın en sinsi burjuvazisinin egemenliğinde işçi sınıfına karşı devasa bir suç örgütüne dönüşmüştür.

Batı Almanya'da Almanya Komünist Partisi'nin yasaklanmasından sonra 1968'de Alman Komünist Partisi kurulur, nispeten küçük bir parti olarak varlığını sürdürür.

21. KONGRE'DE TEMEL TARTIŞMA KONULARI

Patrik Köbele liderliğinde seçimleri kazanan ekibin partinin reformist çizgideki siyasetini devrimcileştirmeyi amaçladığı iki yıl önceki kongre de iki kanadın mücadelesine sahne oldu.

En temel tartışma; partinin Marksist-Leninist çizgide bir parti olup olmadığıydı. Bu tartışmanın öneminin anlaşılması için, Parti programlarının bu konuya açıklık getirmediğini ve oldukça eklektik olduğunu hatırlatmamız

gerekliyor. Sağ kanattan delegelerin bazılarının, Marksist-Leninist parti kavramının insanlığa karşı bazı suçlarla kirletildiği, bu nedenle bu kavramların partide anılmaması gerektiğini söylemeleri veya bu tanımlamanın Stalin

tarafından icat edildiğini ileri sürmeleri ve bir Stalin korkusunu kongre delegeleri üzerinde kullanmaya çalışmaları toplantının en ibret verici anıydı.

Bütün bunlara karşın birçok genç delegenin de desteğiyle, partinin karakterini belirleyen kavramın Marksizm-Leninizm olduğu çok bariz bir oy çoğunluğu ile kabul edildi.

Reformistlerin yönetimde olduğu dönemde DKP Avrupa Sol Partisi'ne gözlemci olarak kabul edilmiş. Buradan tamamen çıkmak için yapılan girişim ise bu kararın birkaç ay sonrasına bırakılmasıyla sonlandı.

Diğer iki önemli tartışma ise, önceki dönemde reformistlerin liderliğinde DKP'nin nereye sürüldüğünü çok iyi gösteriyor. Gençlik içinde örgütlenme ve Sosyalist Gençlik Birliği ile organik ilişki kurma konusu karara bağlandı, diğeri ise yine önemli. Eski Demokratik Almanya kökenli komünistlerle bütünleşme için

adım atılması kabul edildi.

Ya program? İki yıl sonra yapılacak kongrede programı değiştirmek üzere çalışılması kararı alındı. Seçimleri fire vermeksizin kazanan sol kanadı kutluyor ve mücadelelerine destek vermenin önemini kavradığımızı bildiriyoruz.

■ Erhan Nalçacı

DKP
Deutsche Kommunistische Partei

Portekiz'de komünistlerin hükümet olma sınavı

SERMAYE SINIFININ EGEMENLİĞİNE VE ONUN EMPERYALİST BİRLİKLERİNE BOYUN EĞEN BİR HÜKÜMETİN, İÇİNDE BİR 'SOL' VE HATTA KOMÜNİST PARTİSİNİN VARLIĞINDA DAHİ, İŞÇİ VE YOKSUL AİLELERİNİN YAŞAM STANDARDINI DEĞİŞTİREMEYECEĞİ GERÇEĞİ UNUTULMAMALI.

4 Ekim seçimlerinin ardından merkez-sağ koalisyonunun Pedro Passos Coelho liderliğinde kurulan azınlık hükümeti, Sosyalist Parti'nin mecliste sunduğu ve Sol Blok ile Demokratik Birlik Koalisyonu'nun desteklediği güvensizlik önergesi sonucunda 123 'evet'e karşı 107 'hayır' oyuyla 10 Kasım'da düştü.

On günlük ömrü olan bu hükümet, diğer partilerin 122 sandalyesine karşı, 107 milletvekiliyle muhafazakâr Cumhurbaşkanı Anibal Cavaco Silva tarafından 30 Ekim'de atanmıştı. Cumhurbaşkanı'nın, eski Lizbon Belediye Başkanı ve Sosyalist Parti'nin lideri, Antonio Kosta'ya hükümeti kurması için görev vermesi beklenirken, Cumhurbaşkanı'nın geçici bir seçim hükümeti atama olasılığı da göz önünde bulunduruluyor.

Bileşenleri Portekiz Komünist Partisi'nin (PCP) ve Yeşiller'in olduğu Demokratik Birlik Koalisyonu (CDU) 4 Ekim'de girdiği seçimlerde 17 milletvekili kazanmıştı. Şimdi, Sosyalist Parti (PS) ve Avrupa Sol Partisi'ne üye olan Sol Bloku (BE) ile kuracağı olası bir koalisyonla hükümet ortağı olma veya böyle bir hükümeti dışarıdan destekleme olasılığı var.

Yapılan anlaşmalara bakıldığında 'sol' koalisyonun hükümet programının bir burjuva yönetim şeklini öngörmekte olduğu açık. Bu, ülkenin kapitalist krizden çıkması için taahhüt altında kaldığı uluslararası anlaşmalara, AB ve NATO'ya

sadık kalacağını öngören bir program olacak.

Portekiz halkı, kamu çalışanları için asgari ücretin 2019 yılına kadar aşamalı olarak 600 Avro'ya çıkmasına, toplu sözleşmelerin yeniden gündeme gelmesine ve yoksullukla baş etmek için verilecek ödeneklere bel bağlıyor. Bunların ne zaman ve gerçekleşecekse hangi bedeller karşılığında gerçekleşeceği ise AB ortakları ile yapılacak pazarlığa tabii bulunuyor. 'Kamu ve özel yatırımları teşvik edecek ve yeni iş alanları yaratacak yeni bir üretim modeli' vaat ediliyor. Sosyalist Parti'nin açıklanan programında yer alan bu ifadeler işçilerin kırımlarla yetinmesi ve burjuva sınıfının yükselişi anlamını taşıyor. Kendini risk altında gören ve mevcut düzenin koruyuculuğunu yapan patronlar ise, Portekiz Ulusal Borsa'sının düşüşünü siyasi 'istikrarın' bozulma riskinin bir göstergesi olarak sunuyorlar.

Sermaye sınıfının egemenliğine ve onun emperyalist birliklerine boyun eğen bir hükümetin, içinde bir 'sol' ve hatta komünist partisinin varlığında dahi, işçi ve yoksul ailelerinin yaşam standardını değiştiremeyeceği gerçeği unutulmamalı.

Diğer yandan, kapitalizmin derin bir kriz içindeyken sosyalist bir devrimin en güncel ihtiyacı olduğu bir dönemde, Avrupa'nın

inde yükselen komünist ve işçi partilerinin parlamenter sisteminin içinde tıkanmış mücadelelerinin devrimci karakterinin sorgulanması gerekiyor.

Portekiz Komünist Partisi, 30 Ekim - 1 Kasım arasında İstanbul'da gerçekleşen 17. Uluslararası Komünist ve İşçi Partileri Toplantısına katılan partilerin arasındaydı. Bildirisinde, kendi ülkelerindeki seçim sonuçlarına ilişkin değerlendirmede şu ifadeler yer alıyordu: 'Bu seçim sonucu sayesinde PSD/CDS'nin (sağcı Portekiz Cephesi) yıkıcı eylemlerinin sona ermesi ve işçilerin, halkın ihtiyaçlarını temel alan bir iktidar olasılığı ortadadır. Derin görüş ayrılıklarımıza rağmen, Sosyalist Parti ile bu olanağı açacak bir diyaloga girmeye hazırız'. Ve bildirinin son cümlesinde; komünizm idealinin ve projesinin güncel olduğu, sosyalizm-komünizm ilkesiyle inşa edilecek yeni bir toplumun acil ihtiyaç olduğu, kapitalizmin sömürgeci, baskıcı, saldırgan ve talancı doğası gereği şekillenecek mücadelenin çeşitli yollar ve aşamalar gerektirdiği vurgulanıyor. Açıkçası, parlamenter mücadelenin gerçekleşecek sosyalist bir devrime bir aşama olabileceği umudu taşımaktadır. Aynı yaklaşımı, Türkiye'deki faşizan iktidarı devirmek amacıyla, 'önce AKP gitsin' sloganıyla kurulan 'sözde sol' ittifaklarda görmüyor muyuz?

■ Gülay Ertekin

MADEM Kİ "GEÇTİ" Şimdi örgütlenme zamanı

1 KASIM'DA ORAK ÇEKİÇ'E EN UFAK BİR ÇIKAR İLİŞKİSİNİ DÜŞÜNMEKSİZİN, SADECE DOĞRU BULDUĞU İÇİN, ONURLU OLDUĞU İÇİN OYUNU VEREN VE VERDİĞİ OYDAN HİÇ PİŞMANLIK DUYMAYACAK OLAN YURTTAŞLARIN SEÇMEN OLMAKTAN SINIF OLMAYA GEÇMELERİNİN YOLU ÖRGÜTLENMEKTİR. ORAK ÇEKİÇİ SEÇMEK CESARET VE İDDİADIR. CESARET VE İDDİA ÖRGÜTLENDİĞİNDE HER ŞEY DEĞİŞİR!

İnsanın birinci özelliği değil mi, toplumsal varlık olması? Örgütlülük bu özsel niteliği bilinçli eyleme taşımaktır. Komünist olmak, örgütlü mücadelenin parçası olmak, toplumsal gerçekliği bir tarihsel doğrunun yönünde dönüştürmeye kendini adanmak...

Çok mu zor? Yoksa yalnızca insani olan, insana en yaraşır olan varoluş biçimi mi? Doğal, olağan, alabildiğine yalın...

İkisi de doğru: Hem zor, hem de yalın. Sömürü toplumu, hele günümüz dünyasında, bizim bölgede, bizim memleketinde, şu berbat AKP'li yılların şu an içinde bulunduğumuz momentinde, insanı insanlıktan uzaklaştırıyor. İnsani olanın tasfiyesi yaşanırken insana en yaraşır varoluşun kolay olduğunu kim söyleyebilir? Ama direnmeye karar veren için, komünistlik kendiliğindenlik derecesinde kolay olmasa da, zorluklar aşılabılır zorluklardır.

Daha somutu için Boyun Eğme'nin bir önceki sayısında Kemal Okuyan'ın "Geçmiş Olsun" dileğini, daha doğrusu ilanını hatırlamakla işe başlayabilir okuyucu. Tekrar etmeyelim, siz bir göz atın yeniden...

Özetin özeti; Türkiye'de solculuğun tasfiyesine yönelik "operasyon"un tarihi eskidir, tepe noktasıysa 2014'tür. 2015 Kasım'ında durum değişti. Tasfiyecilere "zamanınız doldu" anlamında, tasfiye edilmek istenenlere "saldırı atlatıldı" anlamında geçmiş olsun...

ÖZNESİZ NESNE KARANLIKTAKİ KALİYOR

Analiz çoğunlukla ve bir açıdan ister istemez, gerçekliği sadeleştirerek yapılır. Nesnel, yani öznenin ayrıştırılmış maddi durum ele alınır önce. Hemen ardından o maddi durumun içine özneyi yerleştirmek için. Ama kısacık bir ilk etapta sanki özne, yani kendimiz yokmuş gibi davranırız: "Ülke ve dünya -biz olmasak da- şu nedenlerle şu yönde bir değişime gitmektedir." Bu değişime müdahaleyi doğru düzgün tanımlayabilmek için yaparız bu ayrıştırılmayı. Analiz nesnesi ile özneyi, yani kendimizi gerçek hayatta birleştirmek üzere...

Bugün bu yöntem neredeyse hiç işe yaramaz. İsterseniz, Komünist Parti'yi ve seçimlerde ona "ben buradayım" mesajını yollayan on binleri Türkiye objektivitesinden çıkarıp öyle anlamayı deneyin "durumu".

Durum hakikaten vahim görünecektir! Neredeyse kaçacak bucak, saklanacak kovuk aramaya kalkan laik, ilerici CHP seçmenine hak verdirir bu vahamet! "Ne yapalım ABD'ye, AB'ye sığınmayıp; AKP'yle müzakere masasına dönmeyip de intihar mı edelim" diyen ilerici HDP seçmeni nasıl haksız çıkabilir ki?

KP'nin hesapsız kitapsız, herhangi bir çıkar beklentisi olmaksızın sandığa giden, aynı akşam kendini memleketin en doğru tarafı olarak hisseden birkaç on bin destekçisini ihmal edin bir anlığına. İki kişiden birinin şeriatçı, büyük çoğunluğun Amerikancı olduğundan başka ne kalır elde?

Saçma! Türkiye bu değil. İşçi sınıfımız bu değil. Laiklikten geri basmayan aydınlar bu değil. Komünist Partili Türkiye bu değil.

Demek ki, bir anlığına bile özneyi dışarı çıkartan analiz yöntemi sökmüyor şu anın Türkiye'sine. Bir an dışarı çıktığımızda dönecek yer bulamayız!

O halde 2015 Kasım yöntemi kendiliğinden ortaya çıkıyor. Nesnenin içine yerleştireceğiz kendimizi. Dışsal bir olguyu anlamak anlamında analizi azaltacağız, değiştirme eylemini çoğaltacağız. Koskoca memleketi, koskoca işçi sınıfını etkileyebilmek için kendimizi çoğaltacağız. "Buradayım" diye seslenen o hesapsız kitapsız yığınlarla çoğalacağız. Onlarla çoğaldıkça, içinde devindiğimiz nesneliliğin nasıl da değişmeye açık olduğunu göreceğiz. Kaçalım mı, saklanalım mı, kapı kapı uzlaşalım mı diyenlerin ne kadar da boş işlerle uğraştıkları o değişimin içinde berraklaşacak, görünür hale gelecek.

HESAPSIZ KİTAPSIZ...

Örgütlenmek bir örgüt için "hesap kitap" yapmaktır. Komünistlerin sosyalist devrimden, sömürüye son verme ülküsünden daha büyük bir hesapları olabilir mi? Bizim hesaplarımız yapay, sentetik değil, insana en yaraşır türdendir. İsterseniz planlı çalışmak diyelim...

Sosyal varlık olarak insan, kendi bireyselliğinde değer verdiğini nasıl bütün tanıdıklarıyla paylaşmaktan geri durabilir? Sevincini, coşkusunu, heyecanını paylaşmayan insanda bir tuhafılık olduğu gibi; bir komünist partinin üyeleri, militanları partilerini paylaşmakta, partilerinin çağrısını yaymakta nasıl ertelemeci, tembel olabilirler? Komünist Parti planlı örgütlenme

...SOSYALİST DÜŞÜNCE VE EYLEM, BU ÜLKE TARİHİNDE KENDİSİNE KARŞI GİRİŞİLEN EN AĞIR SALDIRILardan BİRİNİ ATLATMIŞTIR... SOSYALİZMİN BU TOPRAKLARDAN TASFİYESİNİ UMANLARA DA GEÇMİŞ OLSUN! BİR DAHA KOMÜNİST HAREKETİ BU NOKTAYA GERİLETME ŞANSI BULAMAYACAKLAR... BİLİNME LİDİR Kİ, SOSYALİZM MÜCADELESİ BİR DAHA 2014 YILINDAKİ İRTİFA KAYBINI YAŞAMAYACAK.

Kemal Okuyan, "Geçmiş Olsun", Boyun Eğme, 13 Kasım 2015, sayı: 7

çalışmasını doğal ve organik bir varoluş olarak kavramak ve hayata geçirmektir. Partili heyecan duyduğu, "inandığı" yayın organını her hafta yeni kişilere ulaştırma için heyecan duyar. Bundan daha doğal, daha insani bir davranış var mıdır?

Lakin uzun zamandır devrimcilerin örgütü, toplumda çoğalamayan devrimciler için bir sığınak işlevi gördü. İster istemez... Hele 2014'teki, Okuyan'ın geçen hafta kullandığı terimle "irtifa kaybı" karşısında bu işlevin, dışa açılmakta isteksizliği beslediği reddedilebilir mi? Haziran seçimlerinde çalınan kapıların önemli kısmının bir süreliğine iki sosyal-demokrasiden birine yüzünü dönmek üzere komünistlere kapalı tutulduğunu biliyoruz. Beğenmedik, alışmadık, sınıf iddiasını, devrimci bir bayrağı göstermeyi inatla sürdürdük. Rüzgâra karşı.

Yoksulların derdi patronları niye gerdi?

Özgür Şen

Patronların hüküm sürdüğü bu düzende ekonomik büyümeye dair değişmeyen bir kural var. Bu düzende servet oransal olarak her zaman ulusal gelirden daha fazla büyüyor. Sermayenin yıllık getirisi ekonominin büyüme oranını hep geride bırakıyor.

Bunu sermaye düşmanı solcular söylemiyor, bu rakamları veren muhafazakâr sayılabilecek iktisatçılar. Bu düzenin doğasına ait olan eğilim artık öylesine çıplak, öylesine ortada ki, saklamak mümkün değil.

Bir ülke çalışıyor, üretiyor, ama her defasında bu üretimden en büyük payı, çalışanlar, üretkenler, daha doğru bir ifadeyle emekçiler değil, patronlar alıyor. Üstelik gittikçe artan oranlarda... Ülke iki büyüyorsa, patronların serveti üç büyüyor.

Üretici güçlerin tarihsel olarak gelişme eğilimi insanları yarılabiliyor. İnsanların maddi olanakları doğal olarak iyileşiyor. Yüzyıl öncesiyle kıyaslandığında insanlar elbette göreceli olarak daha iyi koşullarda yaşıyorlar. Ama esas soru da bununla ilişkili zaten; patronların olanakları ve koşulları emekçilere göre çok daha iyiye gidiyor. Emekçiler yıllar öncesine göre iki kat daha iyi yaşarken, patronlar hiç abartısız yüz kat daha fazla olanağa sahipler.

Bunu bu düzen içinde kimse değiştiremez. Bu düzen eşitsizlik üretmek ve bu eşitsizliği derinleştirmek zorunda. Servetler, ulusal gelirden daha fazla büyümeye devam edecek. Yoksulluk ve sömürü artacak. İşçilerin yaşam ve çalışma koşulları iyileşmeyecek.

Patronlar bu durumdan elbette memnunlar ve memnun oldukları için de sürdürülebilir miyiz diye soruyorlar. Bu düzen sürdürülebilir mi? Bizim kurduğumuz bu saadet zinciri daha ne kadar devam edebilir? Daha ne kadar emekçilerin sırtından, onların gittikçe yoksullaşması pahasına, servetimizi artırmaya devam edebiliriz?

Bu soru hiçbir zaman salt iktisadi düzlemde yanıtlanamaz.

Son otuz yıla damgasını vuran ve emekçilere karşı son derece saldırgan bir tutum izleyen iktisadi yapıya fikirler dünyasında bir model eşlik etti. Küreselleşme, özgürlük ve demokrasi gibi pek çok farklı kavramı kullanarak tutarlı ve bütünsel bir şekilde sağcılık yapan bu düşünsel yapı, insanlarda bir heyecan uyandırmayı da başardı.

Patronlar açısından rahatsızlık uyandıran konu işte bu heyecanın azalmaya hatta yok olmaya başlamasıdır.

Yoksa kimse emekçilerin halinden rahatsız değil. Onlar, emekçilerin kendi hallerinden rahatsız olmaya başlama ihtimalinden rahatsızlık duyuyorlar. Eşitsizlikten değil, eşitsizliğin işçileri harekete geçirmesinden endişeleniyorlar. Çünkü bir düşünsel perde kalkıyor ve yerine yenisini koymakta güçlük çekiliyor.

Egemenliklerini sürdürmek için emekçilerin biraz daha fazla kazanmalarına izin verecek olsalar dahi bu model yalnızca ekonomik dünyada inşa edilemez. İktisadi olana, düşünsel olanın eşlik etmesi zorunludur.

Bugün emekçiler açısından çarpıcı olan, patronların her iki tarafta birden sıkışmasıdır. Bu sıkışma siyasi ve askeri önlemlerin dozunu artırabilir. Siyasi araçlar çeşitlendirilebilir, baskı ve şiddet yoğunlaşabilir. Kendileri açısından ortaya çıkan tüm bu zorluklara karşın patronlar bu düzeni sürdürmenin bir yolunu bulabilir.

O yüzden, patronları bu zor günlerinde yalnız bırakmamak, günlerini daha da zorlaştırmak için mücadeleyi yoğunlaştırmak gerekiyor.

“ Kimse emekçilerin halinden rahatsız değil. Onlar, emekçilerin kendi hallerinden rahatsız olmaya başlama ihtimalinden rahatsızlık duyuyorlar. ”

Geçmiş olsun... Geçti. İnsani olan'ın tasfiyesidir durdurulan. Parti örgütlenmek için plan yapar. Ancak örgütlenmenin önündeki engel, bu hesapların eksik veya hatalı yapılması değildi ki. Elbette eksiksiz ve hatasız hesap yapılacak, yapılmalı. Türkiye'de işçi sınıfını işyerinde örgütlü hale getirmek için, emekçileri yaşam alanlarında, mahallelerinde örgütlü kılmak için, komünist birimlerin olmadığı kampüs, lise bırakmamak için... doğru plan yapmak zorundadır parti.

Ama asıl, örgütlenmenin insana özgü bir etkinlik olduğu gerçeği yakalanmalıdır. Komünist'in birinci işi, başka bir gündem maddesiyle tartıya çıkartılması olanaksız görevi örgütlenmektir. Şu basit nedenle ki, komünistler yönetilen sınıfın temsilcisidir. Ezilme ve sömürü, sürüp gitmesini bu sınıf kitlelerinin örgütsüzlüğüne borçludur. Komünistlerin tarihsel misyonudur, yönetilenleri yönetilmeyi reddetme iddiasındaki bir örgütte birleştirmek. Böyle bir siyaset ve örgütte birleşmeyen emekçiler, bir sınıf olduklarının, daha doğrusu bir sınıf olarak sahip oldukları gücün ayırıcısında değillerdir. Teorik olarak sınıf, pratik olarak kuru kalabalık.

KP'nin bütün işleri, örgütlerinin, birimlerinin, üyelerinin faaliyetleri, örgütleyicilikle ölçülür. Bir görevin iyi yapıp yapılmadığını değerlendirmek için sayısız kriter belirleyebilirsiniz. Birinci satırda

yanıtlanması gereken o etkinliğin örgütleyici olup olmadığı, partinin gücünü artırıp artırmadığı, sosyalist devrim için bir araya gelenlerin niceliğini ve gücünü ne yönde etkilediği sorusudur. Kalabalıktan sınıfa yaklaştık mı?

1 Kasım'da Orak Çekiç'e en ufak bir çıkar ilişkisini düşünmeksizin, sadece doğru bulduğu için, onurlu olduğu için oyunu veren ve verdiği oydan hiç pişmanlık duymayacak olan yurttaşların seçmen olmaktan sınıf olmaya geçmelerinin yolu örgütlenmektir.

Orak Çekiç'i seçmek cesaret ve iddiadır. Cesaret ve iddia örgütlendiğinde her şey değişir! Daha seçim akşamı kolay çarelere, asılsız reçetelere umut bağladığından pişmanlık duyanlardansa daha hiç söz etmedik. "Komünist Parti haklı çıktı"yı görmek cesaret ve iddianın parçası olmanın ilk adımındır. Bir koşulla, örgütlenmekle...

Oy veren hesapsız kitapsız verdi. Komünizmin hakkını teslim eden ne hesaplı olabilir ki, sömürü ve yağmaya isyanın haklılığından başta?

Analizle başlamıştık, öyle bitirelim. Bugün ihtiyaç duyduğumuz analiz, gücünü artıran, hayatı adım adım değiştirmeye koyulmuş bir Partinin yapacağı analizdir. Değil mi ki, analiz değiştirmek için, teori pratik için...

■ Aydemir Güler

Yüreği solda atanlar, yurtseverler,
devrimciler, "ben de komünistim"
diyener. Çağrımız size de...

Komünist Parti, onurlu adını sonuna
kadar hak eden bir parti olmaya kararlı.

Bu parti sizin de partinizdir.

Bu düzenin değişeceğine inanın,
devrime ve sosyalizme inanın,
partiyeye inanın!

Komünist Parti'ye katılın.

Komünist Parti hakkında örgüt
binalarımıza uğrayarak ya da
iletisim@kp.org.tr
adresine yazarak bilgi alabilirsiniz.

KOMÜNİST PARTİ